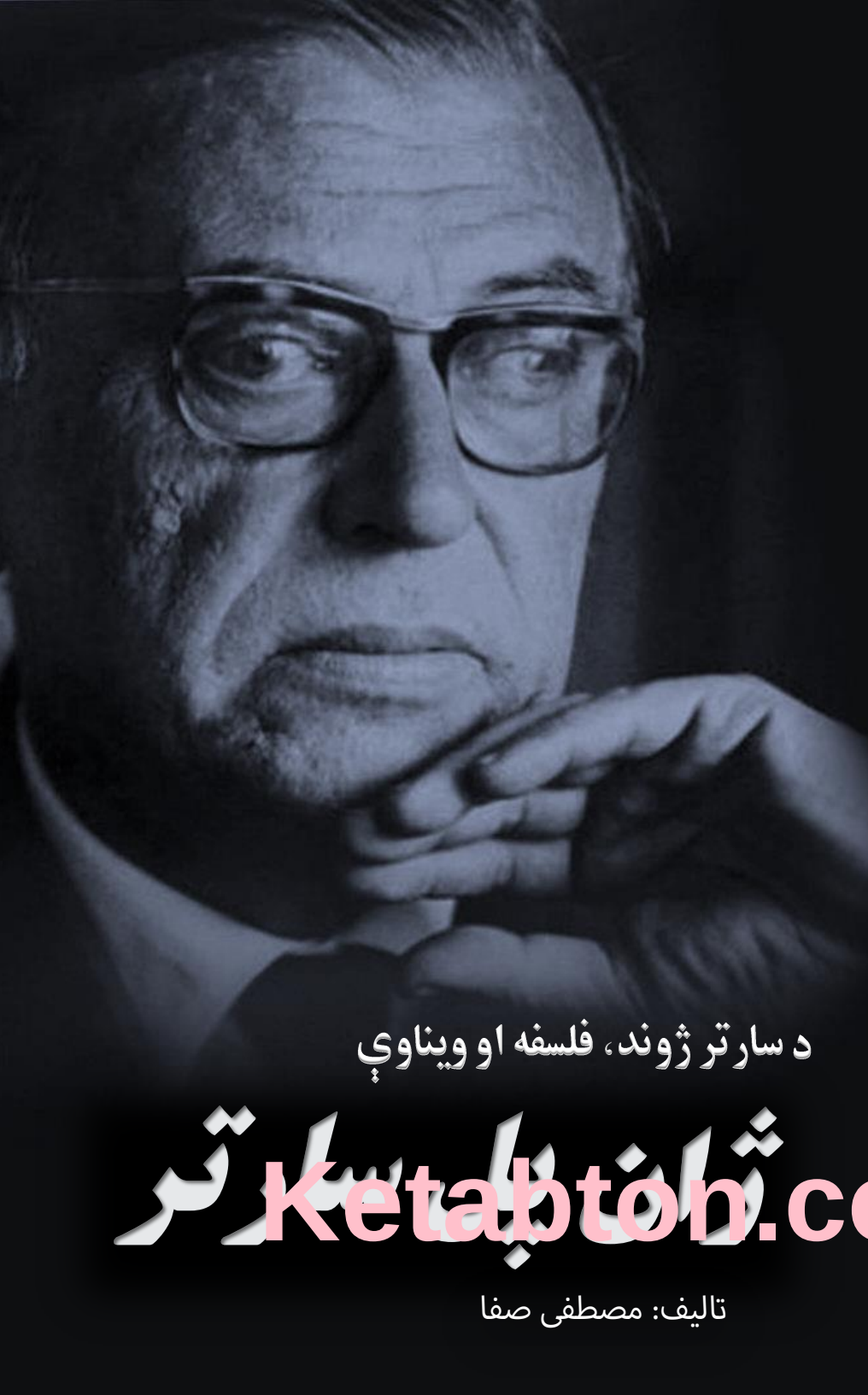
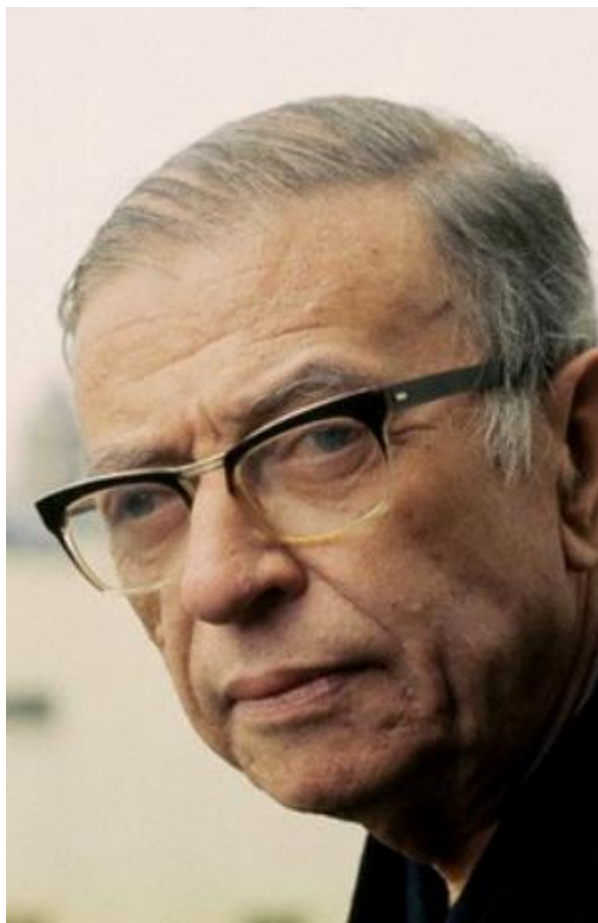

د سارتر ژوند، فلسفه او ويناوې

ژان پال سارتر
Ketabton.com

تاليف: مصطفى صفا

يو انسان د نورو
انسانانو ثمره ده
او په همغه اندازه
ارزښت لري
لکه نور انسانان
چې يې لري.
« سارتر »

ژان پل سارتر

د سارتر ژوند، فلسفه او ويناوې

مؤلف: مصطفى صفا

د کتاب موضوعات:

فلسفه د پوهې کړکۍ

سارتر څوک ؤ؟

سارتر او انګریستي سیالېزم

د سارتر او غني خان د

افکارو پرتلنه

د سارتر لنډې ویناوې

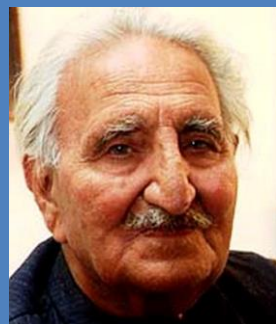
سارتر په انځورونو کې

ماخذونه

سارتر :

«دوزخ یعنې تاسې
 جهنم یعنې د تاسو او یا نورو خلکو حضور
 یا انسان، انسان ته دوزخ دی
 او هر انسان ته بل انسان جهنم دی»

غني :

«دې ګوګل کې مې دننه
 هم دوزخ دی، هم جنت...
 دې ګوګل کې مې دننه
 هم دنیا ده، هم عقبا
 دا هم لاره، هم کاروان دی
 هم تدبیر دی، هم قسمت
 پروت په دې کې ټول داستان دی
 د جزا او د سزا»

د سريزې پرځای

فلسفه د پوهې کرکې...

موږ تل په خپل ځان کې یو مبهم غږ اورو... زموږ د ژوند زیاته برخه یې معنا ده او په شک، وېره او عبث والي کې ضایع کېږي؛ موږ له هغو بې نظميو سره په جگړه کې یو، چې ځینې په موږ کې دننه او ځینې له موږ څخه د باندې دي؛ خو موږ داسې ورسره احساسوو، چې که چېرې خپله اروا راوسپړو، په هغو کې به یو مهم او معنادار شی ځان راوښيي. موږ په شیانو باندې د پوهېدلو په لټه کې یو، زموږ لپاره د ژوند معنا دا ده، چې خپل ځان او هر هغه شی، چې موږ ورسره مخامخ کېږو، ځانته روښانه کړو...

موږ غواړو د هغو شیانو شکل او ارزښت د خپل نظر په تله کې وتلو، چې زموږ سترگې ورسره مخامخ کېږي، ترڅو په دغه ډول خپل ځانونه د ورځنیو پېښو له توپان څخه وژغورو.

موږ غواړو مخکې له دې چې راباندې ناوخته شي، ځینې واره مسایل رالوی کړو... موږ غواړو د ستونزو او کرکېچونو پر وړاندې خپله خوښي له لاسه ورنکړو او ان د مرګ پر مهال هم پر شونډو موسکا ولرو. موږ غواړو کامل او بشپړ ووسو، خپل ځواکونه او استعدادونه آزمویو او هغه ته نظم، ترتیب او همغږي وېشو.^(۱) «تاریخ فلسفه»

هر انسان د زړه له تله غواړي، په هغه څه پوهېږي، چې له ده نه پټ دي. د رازونو د سپړلو معنا په حقیقت کې پوهېدل دي، په تېره بیا د ژوندانه او نړۍ په اړه په حقیقت پوهېدل، هر چا ته پر زړه پورې دي. ځکه د ژوندانه برخلیک ورسره تړلی دی او هر څوک غواړي، چې په هرځای کې ښه ژوند وکړي او ښه برخلیک ولري.^(۲) «فلسفه د جنون او جانان»

د حقیقت د پېژندلو او له هغو سره د انسان د جوړجاړي لپاره «فلسفه» لومړۍ کرکې ده، چې د حقیقت په لور پړانیستل کېږي.

فلسفه اوس مهال ساکنه او ولاړه په نظر راځي، خو دا حالت یې له دې سببه دی، چې د خپلې بریا ثمرې یې خپلو اولادونو یعنې علم او پوهې ته په میراث ورکړې

دي، خو نوموړې لاتراسه د مجهولاتو او ناڅرگندو ټاټوبيو په كشف پسې وتې ده. ^(۳) «تاريخ فلسفه، ويل دورانت»

دا نړۍ او دهغه د رازونو څولۍ دومره ارته او پراخه ده او دومره تياره او پټه گوټونه لري، چې كه انسان ميلياردونه كاله نور هم په همداسې پرله پسې څېړنه او پرمختگ كې تېر كړي، بيا به يې هم مخې ته د رازونو يو داسې بې پايه سمندر پروت وي، چې دى به يې د تل او كچ د موندلو لپاره لالهانده وي او لا به يې د پوهې تنده پرې ما ته نه شي. ^(۴) «فلسفه د جنون او جانان»

فلسفي شاعر «غني خان» په خپل يوه شعر كې د همداسې رازونو له كهكشان سره مخ شوى، چې ليكي:

«يو ټكي درنگ كې، درياب رنگارنگ...»

د ژوند يوه لمحې كې، سوونه عمرونه

په لپه اير كې، ټارونه د تور

د هر گل په شونډو، رازونه د طور

خاورينه خرمن كې، خدا او غرور

دې بُت كې د خاورو، دا تال د ابد

د څاڅكي په مخ كې، جمال د ابد

ثبوت مانې لوى ستا د ځان كوم دى

گواه مانې نه ستا د شان كوم دى» ^(۵) «لټون، د غني كليات»

فلسفه په مرموزو او له اسرارو ډكو شپېو كې گام اخيستل دي.

فلسفه بشر دې ته هڅوي، چې د ژوندانه او بې پايه نړۍ په اړه ژور فكر وكړي او د هغوى د حقيقت د روښانه لمر په وړاندې د رازونو څېړنې پر دې يوې ډېرې ته كړي ^(۶) «فلسفه د جنون او جانان»

فلسفه د انسان د كارې برخې ترټولو پراخه ساحه ده او موږ هغې ته د يوه ځانگړي شي په مټ هېڅكله هم بريد نه شو ټا كلى. د فلسفې عمر ته كه راشو، نو د مځكي پرمخ د انسان له عمر سره پرتله كيداى شي. فلسفې د تاريخ په اوږدو كې زيات بدلونونه ليدلي دي او په هره دوره كې يې له تېر مهال سره جوت توپيرونه پيدا كړي دي. ددغې موخې لپاره دا خبره بسنه كوي. چې دهغې بېلا بېلو تعريفونو ته وكتل شي.

د فلسفې یوه مانا په فکري استعدادنو باندې د هغې اطلاق بلل کېږي، خو انسان ته دا وس ورکوي، چې شيان، پېښې او ډول ډول چارې له ډېر لوړ او پراخ لید څخه وغیري او په دې توګه د وخت او ژوند پېښې په پوره ډاډ، باور او آرامتیا سره وزغمي. فلسفه په دې مانا سره د حکمت انډول یا مترادفه ده. له بلې خوا فلسفه داسې یوه پوهه ده، چې غواړي تر ټولو بنسټیزو حقیقتونو ته لاره اواره کړي.

«ابن سینا» وايي: فلسفه د ټولو شيانو په حقیقتونو باندې پوهاوي ته ویل کېږي. په دومره اندازه چې د انسان په وس پوره وي. فلسفه د خپل ژوند له لومړیو ورځو څخه یوه سپېڅلې او پراخه بشري پوهه بلل کېږي. دغه راز فلسفې ته الهي پوهه هم ویل کېږي.^(۷) «نټرنېټ»

فلسفه انسان ته د اشیاء د ذاتي پېژندنې په موخه د هغو له حقایقو او مبادیو څخه پرده پورته کوي. فلسفه پر پوهې عمل دی. فلسفه هغه فکري خوځښت دی، چې د انسان او جهان ترمنځ جوړجاړي راولي. فلسفه د کایناتو د موندلو لپاره یوه بشري هڅه ده. فلسفه له مجهولاتو څخه د معلوماتو په لور د انسان د بېولو وسیله ده. فلسفې ته په اوسنۍ زمانه کې د پوهې د یوې داسې مور خطاب شوی، چې ټوله شتمني یې داوسنیو علومو ترمنځ وېشل شوې ده.

«نن ورځ د ټولو فلسفي سیستمونو د نظریو رېښتنواله او نارېښتنواله د ساینس او منطق په تله تلل کېږي او همدا د معیار په توګه ګڼل شوي دي. کله چې یوه فلسفي نظریه په همدغه تله وتلل شوه او پوره وخته نوره نو د فلسفې له کړۍ راووځي او د پوهې په یوه څانګه پورې ونښلي... لنډه دا چې فلسفه «ولې؟» او ساینس «څرنګه؟» ته په ځواب موندلو پسې لالهنده دي.»^(۸)

«فلسفه د جنون او جانان»

دا چې علمي شناخت او معرفت له عقله پیدا کېږي، مګر بیا هم عقل په ټوله معنا نه راضي کوي، ځکه چې انسان طبعاً د جهان د شناخت او پرحقیقت د معرفت د موندلو تلوسه لري.^(۹) «فلسفه، محمدنادر ایوبي»

د انسان دغه تلوسه کله ناکله د انسان په ذهن کې داسې پوښتنې راپاروي، چې نه ساینس تراوسه په خپلو تجربو کې روښانه کړي او نه تخنیک.

• زه څوک یم؟

• ولې یم؟

• ولې راغلی او راوستل شوی یم؟

- د وخت حقیقت څه دی؟
- ایا ژوند کومه مانا لري او که بې لري نو څنگه به په هغې باندې پوهېږو؟
- ایا داسې کیدای شي چې یوشی دې شتون ولري او د هغه لامل دې نه وي؟
- زموږ پوهه واقعیت لري او که یوازې ټول شیان د نندارې غوندې دي؟
- جسم، زمان، مکان، هستي او نیستی څه شی دي؟
- ایا موجودات بې انتها دي؟
- خدای (c) ولې نه لیدل کېږي؟
- روح څه شی دی؟
- ایا یوازې هغه شیان او موجودات چې زموږ بهرني او ننني حواس یې حسوي ومنو او که عقل، فکر، تجربه او قیاس سم وبولو؟...

زموږ د فلسفي شاعر «غني خان» په ځینو شعرونو کې هم دغه ډول پوښتنې ځان رابښيي، د ساري په توګه، نوموړی په یوه شعر کې وایي:

موږ برېښد له کومه راشو په تش لاس؟
ولې جوړ کړو، دین، ایمان، وېره، وسواس؟
په تش لاس کوم خواته ځو، چې ژوند شي خلاص؟
په کوم ملک، په کوم وطن، په کومه لاره؟
دا وپرونه، دا غوغا، دا شور د څه دی؟...
زندګي څه ده، مرګ څه دی، ګور د څه دی؟
چا پسې، څه پسې، څه له بې قراره؟
عزت څه دی، طاقت څومره، دولت څه وي؟
ولې ماته چې وي ښه، بل ته ښه نه وي؟...
یو وړوکی سر او دا قیصې بې شماره
څه لپاره، څه لپاره، څه لپاره؟

له انسان سره دا او دې ته ورته زرګونه پوښتنې د فلسفې بنسټونه جوړوي. له همدې امله د امریکا مشهور فیلسوف «ویلیام جېمز» وایي: «په موږ کې هر یو فیلسوف دی، پوه یا ناپوه. موږ تل په دې هڅه کې یو، چې په هغو چارو نظر ورکړو، چې په موږ پورې اړه لري او یا هم په دې اړه تصمیم نیسو او د تصمیم د نیولو همدا اړتیا د عقل او پوهې پر لوري رابښکون، هماغه لامل دی، چې له موږ څخه فیلسوفان جوړوي.»^(۱۰)

«په فلسفه کې تلپاتې پېښې»

دلته پوښتنه راولاړېږي، چې که داسې وي، نو بیا ولې د هر چا له نامه سره د «فیلسوف» کلمه نه لیکو او د افکارو په تاریخ کې یوازې د ګوتو په شمېر څو فیلسوفان پېژنو او بس؟ ددې پوښتنې لنډ ځواب چې «هرچا چې څه وغوښتل، هماغه ته به ورسېږي»، موږ ځکه هرچا ته په علمي لحاظ فیلسوف نه وایو، چې ټولو دا نه دي غوښتي او نه هم دې وزگار دي، چې د فلسفي پوښتنو په اړه خپل افکار بشپړ راټول او د ټاکلیو آرونو په رڼا کې ژوره وده ورکړي، خو هغه څوک چې د ژوندانه په نورو چارو کې ډېر نه دی بوخت شوی او د حقیقت موندلو ته یې کار ویلی او ددغه کار لپاره یې یو سیستم غوره کړی، موږ هماغه ته «فیلسوف» وایو.^(۱۱)

«فلسفه د جنون او جانان»

په نړۍ کې په اساسي او باقائیده ډول داسې فیلسوفان شته، چې د خپلو څېړنو او برسرېونو له مخې په نړیواله کچه شهرت او محبوبیت لري. د ساري په توګه، سقراط، ارسطو، افلاطون، اپیکور، سیسرون، ابونصر فارابي، ابن رشید، ابن خلدون، تامل هابز، رنه ډکارټ، جان لاک، باروخ اسپینوزا، فرانسیس بیکن، امانویل کانت، ژان ژاک روسو، شوپنهاور، هېگل، فریدریش نیچې، ویلیام جیمز، جان ډیوي، سانتایانا، هرېټ سپنسر، برتراند راسل، کروچه، ژان پل سارتر او نور یادولی شو. په دغو پاڼو کې د معاصر فیلسوف او لیکوال «ژان پل سارتر» په ژوند، اند او ادبي او فلسفي رول باندې خبرې شوې دي، هیله ده، خوند ترې واخلي.

«لیکوال او شاعر دواړه له ژبې سره، سروکار لري، خو د دواړو چلند بېل دی... داسمه ده، چې نثر لیکونکی یې هم لیکي او شاعری یې هم لیکي؛ خو د دواړو ډولونو د لیکلو ترمنځ توپیر موجود دی. ګڼه وجه یې یوازې د لاس خوځښت دی، چې کلمات پرې لیکي، پردې سربېره، دده نړۍ او دهغه بل سره جلا دي. هغه څه چې دیوه چا لپاره رښتوني دي، د بل لپاره نه دي...»

(سارتر)

«زما خیال دی، چې په ژوند کې دیوه شاعر مرام او هدف له یوه مبلغ او ملا څخه بیخي جلا او بل شان دی... یو شاعر باید د فکر او خیال، قول او عمل په ډګر کې د ښکلا او بنایست عبادت وکړي او انسان دې ته مجبور کړي، چې هغه دخپلو خواهشاتو له ګند ګیو څخه خپل مخ د خپل باغي عدن خواته واړوي. دا کار په پند او نصیحت نه شي کېدای، زما هغه خلک بد ایسي، چې ماته نصیحتونه کوي.»

(غنی خان)

سارتر څوک ؤ؟

«د سارتر ژوند او هلې ځلې»

ژان پل سارتر د فرانسې د شلمې ميلادي پېړۍ يونامتو فيلسوف، د نوبل د ادبي جايزې گټونکی ليکوال، سوله غوښتونکی سياستوال، ادبي کره کتونکی او داگزيستېسيالېزم د فلسفي مکتب په پلويانو کې يو مهم او مخکښ شخصيت شمېرل کېږي.

څېړونکي وايي که څه هم د وجودي فلسفې «اگزيستېسيالېزم» بنسټ د نورو فيلسوفانو له خوا اېښودل شوی دی، خو دا «سارتر» ؤ، چې دغې فلسفې ته يې نړيوال شهرت ورکړ. د دوی په اند په شلمه ميلادي پېړۍ کې هېڅ يو فيلسوف د سارتر په اندازه مشهور نه شو. دا ځکه چې نوموړی نه يوازې د فلسفي مسايلو شنونکی او مفکر ؤ، بلکې د گڼو داستانونو، نندارليکونو او ادبي مقالو ليکوال او ويناوال هم ؤ. دده د شهرت يو لامل دا هم ښودل شوی، چې ده د خپل وخت او ماحول د نورو روښانفکرانو په پرتله ډېر ساده او قلندرانه ژوند کاوه او د خپلې ټولنې د ځينو دودونو او رواجونو پروړاندې يې بې پروايي ښودله.

د سارتر اثار او افکار د نړۍ په گڼو ژونديو ژبو باندې ژباړل شوي دي او په نړيواله کچه لوستونکي او مينه وال لري. د پښتو ادب وتلی څېړونکی استاد محمد صديق روهي ليکي: «د سارتر د اثارو لوستونکي ډېر زيات دي او ښايي، چې زياتره لوستونکي به يې هغه کسان وي، چې دده له وينا څخه خوند اخلي، خو موافقه ورسره نه کوي.» استاد روهي دغه مطلب په يوه بله کرښه کې داسې روښانوي: «آيا لوستونکي رومان ددې لپاره لولي، چې هغه کټ مټ رښتيا دی؟»

رښتيا هم د سارتر په اثارو کې د هغه د خپل ايډيالوژيک او فلسفي رنگ ترڅنگ د ادبي ادا او ښکلا داسې قوت او زړه راښکون شته، چې لا تر اوسه يې پر لوستونکو او مينه والو کې کمې نه دي راغلي.

سارتر په ۱۹۰۵م کال د فرانسې په پلازمېنه پاريس کې نړۍ ته راغلی دی. د سارتر پلار «ژان باپتيست سارتر، ۱۸۴۷-۱۹۰۶» د سمندري قواو افسر ؤ او مور يې «آنه ماري، ۱۸۸۲-۱۹۶۹» په سوله کې د نوبل د جايزې د گټونکي «ډاکټر البرټ شوايتزر» د تره لور وه، دوی يعنې د سارتر مور او پلار په ۱۹۰۴م کال کې واده سره وکړ او يو کال وروسته يې سارتر پيداشو، سارتر د ۱۵مياشتو ؤ، چې پلار يې د ژبې تې له امله مړ شو او مور يې د خپل پلار «شارل شوايتزر» کره ولاړه.

سارتر د خپل ماشومتوب د وخت دغه دردناک حالت، په خپل اثر «کلمات» کې چې په پاڅه عمر کې يې ليکلی دی، داسې بيانوي: «... زما نيکه شارل شوايتزر، زما د پلار تر مړينې مخکې د تقاعد غوښتنه کړې وه، خو کله چې ما او مور مې پناه وروړه، نيکه مې هغه غوښتنه بېرته واخيسته او بيا يې په کار پيل وکړ... زما د پلار مړينې زه او زما مور له خوبه راويښ کړو، کله چې پوه شوم، چې څه راپېښ دي، اندېښنو په سر واخيستم، د مور مې يوازې ماته سترگې وې، خو ما خپل ځان له هغو سره پردی احساساوه... د نيکه په کور کې به مې ويل کېدل، ستا د پلار د مړينې گناه د هغه پر خپله غاړه وه. دا هغه جمله وه، چې خوشوځله مې د خپلې نيا له خولې اورېدلې ده، هغې به دا هم ورسره غبرگوله، چې پلار دې د ژوند د ستونزو له بار څخه اوږې سپکې کړي. نيکه مې له بلې خوا په هغه مرحوم باندې پوره اچوله، چې څنگه يې په ۳۰ کلنۍ کې له نړۍ سترگې پټولې؟ په دې توگه به د خپل زوم له غمه ووت، چې گواکي داسې موجود نور په نړۍ کې له بېخه شته نه دی. خو ما هغه نشوای هېرولی، ځکه زما پلار داسې ځالی خالي کړی ؤ، چې ما له هغو سره د هېڅ

ډول پېژندګلوی فرصت ونه موند... له هغه وخته چې ما خپل ښی او چپ لاس پېژندلی، په خپله ګناه باندې هم پوه شوی یم، هر یتیم هلک له سخت حساسیت سره لاس او ګرېوان وي او تل خپل ځان خطا کار بولي، فکر کوي، چې مور او پلار یې له هغه څخه بېزاره ؤ، ځکه یې هغه ترک کړی دی او د تل لپاره ترې ابدې ځالې ته الوتې دي... هغه مهال زما مور هم د خپل برخلیک له ستونزو سره مخ وه، پرله پسې غمونو او بې خبرۍ مې له مور څخه د زړه روزاخیستې ؤ، شیدې یې وچې شوې او زه یې دایې ته وسپارلم. له مور څخه جدایي، په ما کې په ناروغي بدله شوه. د مرګ او ژوند ترمنځ شوم. وروسته مې داسې فکر کاوه، چې زه ددې لپاره نړۍ ته راغلی یم، چې یوازې مړشم، یو ناژغورلی ماشوم د پلار غېږې ته پناه وړي، مګر ما د پلار غېږې ته پناه یو نه وړه او له هغې څخه لیرې ولوېدم... هر وخت به مې مور ډاډ راکاوه او راته ویل به یې، چې ته د نړۍ ترټولو خوشبخت ماشوم یې! مګر دا مې هم نه شواي کولی، چې د مور دغه خبره ونه منم او هغه څه چې ما لیدل ونه زغمم. له ځانه سره به مې ویل، آیا زه په رښتیا خوشبخت یم؟ ما د خپلې هغې بې کسۍ د بیان لپاره چې په ځان کې مې احساسوله، هېڅکله الفاظ پیدا نه کړل، ښایي سبب به یې دا ؤ، چې زه یې هېڅ وخت یوازې پرېښودی نه یم... په دې ډول شپې ورځې راباندې تېرېدې، ساه مویستله، خواړه مو خوړل، په ډېرو کیسو کې نه ؤ او ژوند ته مو ادامه ورکوله. ځکه چې ژوند مو پیل کړی ؤ...

د سارتر نیکه «شارل شوايتزر» د الماني ژبې استاد ؤ او کورنی اقتصادي حالت یې ښه ؤ. ده د خپلې لور په خاطر سارتر ته زیاته پاملرنه درلوده، سارتر یې په مور باندې ګران ؤ، پاک یې ساته او اوږده وېښتان یې ورته پرېښي وو. سارتر پخپله په دې اړه لیکلي: «زما اختیار د لویانو په لاس کې ؤ، زما عادت ؤ، چې خپل ځان د هغو په نظر کې ووينم، هغوی غوښتل زما په وجود کې د لوی سړي خوی ځای پرځای کړي، کله به چې له ما څخه لیرې هم ؤ، نو د سترګو ترکونجو به یې څارلم.

ما به منډې وهلې، ساتېرې مې کولې، خو د دوی پاملرنه راپسې وه، د لوبو وسایل به یې راته راوړل او نړۍ به یې زما لپاره د ساتېرې وړ گرځوله... نیکه به مې چې کوم وخت، زما اوږده وېښتان لیدل، مورت به مې یې په غصه ناک انداز ویل، تا دغه هلک د نجلی په شان جوړ کړی دی! دا کار مې نه خوښېږي، وپرېرم دغه ماشوم د ښځو په شان ډارن او نازک آموخته نه کړې...»

سارتر دری کلن ؤ، چې ښۍ سترگه یې ناروغه شوه او ورو ورو یې خپل خیر له لاسه ورکړ، همدا لامل ؤ، چې ده د ژوند ترپایه پورې عینکي په سترگو کولې او خپلې یوازیۍ چې سترگې ته یې زیاته پاملرنه کوله. سارتر په ماشومتوب کې د نورو ماشومانو په پرتله وړه ونه درلوده، حتی کله چې لوی هم شوله قده ټیټکې سړی ؤ، دغه ټکي ته ان په ماشومتوب کې دده د مور پام ؤ، خو هڅه یې کوله چې ماشوم سارتر له دغه ټکي څخه ونه غوږېږي. سارتر په دې اړه لیکلي: «زما مور چې له قده لوړه او د ښکلې څېرې خاونده وه، نو د سپکايي زغم یې نه درلود، هڅه به یې کوله، چې زما وړوکی قد کومه جدي خبره ونه گڼي، دې به زما او د ځان د زړه ښه کولو لپاره ویل، موږ شوایتیزان لوړې لوړې ونې لرو او د سارتر د پلار گنۍ خلک ټیټه قدي دي، زما زوی هم له دې اړخه خپل پلار ته ورته دی. خو کله به چې د نورو ماشومانو منډو رامنډو ته متوجه شوه او زه به یې یوازې او خفه ولیدلم، نو هڅولم به یې، چې هسې نه زه خپل ځان سپک او ناخېزه وگڼم، په داسې حال کې چې ما د هغې خلاف فکر کاوه او هېڅکله مې خپل ځان ناخېزه او وړوکی نه دی انگېرلی او نه مې له دې ټکي د کوم رنځ احساس کړی دی...»

د سارتر نیکه «شارل شوایتزر» په خپل کور کې د خپل ځان لپاره یو شخصي کتابتون درلود، ددغه کتابتون الماری په آلماني او فرانسوي ژبو باندې له بېلابېلو علمي او فرهنګي کتابونو څخه ډکې وې. سارتر به هروخت د خپل نیکه په کتابونو کې د خپل ذوق کتابونه لټول.

سارتر لا ښوونځي ته نه ؤ تللی، چې خپلې مور یې لیکل او لوستل ور وښودل. سارتر به د ورځې زیاته برخه د خپل نیکه په کتابتون کې د کتابونو په لوستلو باندې تېروله. کله به یې لوستل او کله به یې له هغو څخه لیک لیکه، په دې اساس نوموړی یو کورناستی هلک ؤ او له خپلو همزلو سره یې ډېره کمه ناسته ولاړه درلوده.

نوموړی د خپل دغه وخت ځینې یادونه په خپل کتاب «کلمات» کې په خورا جالب انداز راوړي دي. دی لیکي: «هرڅومره چې خپل فکرونه د تېرمهال په لوري وراړوم او د خپل ماشومتوب کلونه په یاد راوړم، نو د ماشومانه ناپوهیو او نورو ناسمو کارونو کوم اثر مې پکې نه ترسترگو کېږي، هېڅکله مې د نورو ماشومانو په څېر په خاورو کې لاس نه دی وهلی، ځالې مې نه دي ورانې کړې، بوټي مې نه دي شکولي او په مرغیو پسې مې کاني نه دي ویشتي. بلکې زمالپاره مرغۍ، ځالې، اهلي ژوي، کروندې او هرڅه کتابونه ؤ. کتابتون راته د یوې داسې هندارې بڼه درلوده، چې په هغه کې د ټولې نړۍ تصویر موجود ؤ. کله به چې په دغه کتابتون کې فکریوړم، نو د لایتناهي نړۍ عظمت به مې د هغو له ټولو رنګارنګیو سره په سترگو لیده... د نیکه د کتابونو پوره واک مې درلود، ساعتونه ساعتونه به د کتابونو په منځ کې ناست وم، ورځ تریلې د ډېرو پوهانو له نومونو سره اشنا کېدل، اوس فکر کوم، چې زما معنوي وده له همدغه ځایه پیل شوې ده.»

سارتر د کتابونو په منځ کې رالویږدو، زیاتره وخت به د مېز شاته ناست ؤ، یا به یې څه لوستل او یا به یې لیکل، مور به یې هر ماښام ورته پوښتنه کوله، چې نن دې څه شی زده کړل؟ او کوم کتاب دې ولوست؟ سارتر د دغو شېبو یوه ډېره په زړه پورې خاطره لیکي:

«زما مور به هم بې کاره نه پاتې کېدله او زما د تشویق لپاره به یې چې څه په وس وو، هغه یې کول. څوک به چې زموږ کور ته راتلل، پرته له دې چې ما ته خبر راکړي، هغه به یې هغې خونې ته راوستل، چې زما میز

پکې اېښی ؤ، دا کار به یې ددې لپاره کاوه، چې ما هغو ته د کار پرمهال وروښيي، زما به هم ورته پام ؤ، خو ځان به مې یو ډول بوخت او متفکر ښوده او دا هم ددې لپاره چې زیات د ستاینې وړ وگرځم. مېلمه به چې څو شېبې ماته وکتل، نو په آرامۍ سره به د پښو په سرو له هغې کوټې راووت او په بله کوټه کې به یې زما ستاینه کوله. دغه حالت ماته د ټولو گاونډیانو پاملرنه را اړولې وه. مور مې هڅه کوله، چې خلکو ته وښيي، چې زوی مې فوق العاده استعداد لري او پرته له کوم ښوونکي څخه یې له خپله ځانه لیکل او لوستل زده کړي دي، خو نیا به مې مور ته ویل، چې تاسې ددغه ماشوم په ښوونه او روزنه کې له زیات شدت څخه کار اخلي او که چېرې دغه حالت همداسې پرمخ ولاړ شي، لیرې نه ده، چې دغه ماشوم به یوازې هډوکي پاتې شي...»

د سارتر عمر د ۷ کلو په شاوخوا کې ؤ، چې مور او نیکه یې د «خلورم هانزي» ښوونځي ته واستاوه. ددغه ښوونځي مدیر د سارتر له نیکه سره پېژندل، په دې اساس نوموړي مدیر به په سارتر باندې چې د نورو زده کوونکو په پرتله آرام او گوښه گیر غوندې ؤ ځانگړی پام کاوه. سارتر په خپل ټولگي کې د هغو زده کوونکو له ډلې څخه ؤ، چې په لیک او لوست باندې به یې ښه سرخلاصېده. ښایي یو لامل به یې دا ؤ، چې هغه مخکې له مخکې په خپل کور کې له لیک، لوست او کتاب سره اشنا شوی ؤ.

سارتر چې کله ۱۲ کلنۍ ته ورسېد، مور یې له یوه سړي سره چې «ژوزف مانسي» نومېد او د سارتر د پلار پخوانی ملگری ؤ واده وکړ او نور یې له خپل دغه نوي خاوند سره د «لاروشل» ښار ته کډه وکړه. که څه هم سارتر له خپلې مور سره ولاړ، خو د خپلې مور له دغې پرېکړې څخه ناراضه ؤ.

سارتر د «لاروشل» د ښار په یوه ښوونځي کې خپلې زده کړې ته ادامه ورکړه. نوموړی تر ۱۵ کلنۍ پورې همدغلته په زده کړه بوخت ؤ، خو په

دغه ښوونځي کې د زده کوونکو ناوړه حالت او ناسم روزنیز چاپېریال دده د زړه تنگی، لامل شوی ؤ، همغه وو، چې په ۱۹۲۰م کال پلازمېنې پاریس ته راواستول شو او دلته د شپې په یوه لېسه کې په زده کړه بوخت شو. په دغه لېسه کې ده له خپل یوه ټولګیوال سره چې «پل نیزان» نومېدو ملګرتیا ټینګه کړه. نیزان هم د سارتر په شان د ماشومانه شخړو او شوخیو پرځای له لیکلو او لوستلو سره مینه درلوده. دغه هلک فرانسوي ادبیاتو ته د سارتر په پام را اړولو کې لوی رول درلود.

سارتر په ۱۹۲۲م کال چې عمر یې ۱۷ کلونو ته رسېده، له یادې لېسې څخه د فراغت بریلیک ترلاسه کړ. تفرغت وروسته ده له خپل ملګري نیزان سره یوځای پرېکړه وکړه، چې د پاریس په پوهنتون کې لوړې زده کړې وکړي. دوی په همدغه هوډ، په ۱۹۲۴م کال نوموړي پوهنتون ته لاره پیدا کړه او هلته یې په ګډه سره د یوې مجلې چې «بې نومه کوچینی، مجله» نومېده په خپرولو باندې پیل وکړ.

سارتر په دغه پوهنتون کې د نیزان په څېر نور دوستان هم پیدا کړل، چې دغو ټولو دده په علمي او عملي ژوند کې ځانګړی رول درلود. ده د تحصیل په څو کلنه دوره کې د فرانسې د اوولسمې میلادي پېړۍ د ستر فیلسوف «دکارت» په راسیونالېزم «د عقل اصالت» باندې حمله وکړه او داسې نورې فلسفي او ادبي مقالې یې هم خپرې کړې.

په ۱۹۲۹م کال سارتر په لومړۍ درجه ددغه پوهنتون د فلسفي علومو له څانګې څخه د خپل فراغت بریلیک ترلاسه کړ. د «سیمون دوېوار» په نوم یوه پېغله په دوهمه درجه او «نیزان» په څلورمه درجه کې راغلل.

سارتر د پوهنتون په وروستي یعنی «۱۹۲۹م» کال کې له خپلې ټولګیوالې «سیمون دوېوار» سره واده وکړ. څېړونکي وايي، سارتر له بورژوايي واده سره مخالفت کاوه او له همدې امله یې له سیمون دوېوار سره د ژوند ترپایه پورې د ملګرتیا ژوند وکړ.

«سیمون دو بووار» هم د شلمې پېړۍ یوه تکړه لیکواله او د اګزیسټنسیالېزم د فلسفې مکتب پلوی ګڼل کېږي، نوموړې په ۱۹۰۸م کال د پاریس په یوه شتمنه کاتولیکه کورنۍ کې زیږېدلې وه. ریاضي او فلسفه یې په یوه کاتولیک انستیتیوت کې او ادبیات یې د «سنت مارین» په ښوونیزه مرکز کې او د فلسفې په برخه کې یې لوړې زده کړې د «سورین» په پوهنتون کې سرته رسولې وې، ددې مشهور کتاب «دوهم جنس» نومېږي، چې په ۱۹۴۹م کال لیکل شوی دی، په دغه کتاب کې د هغو ظلمونو په اړه په خورا تفصیل او تحلیل سره بحث کوي، چې د تاریخ په اوږدو کې په ښځو باندې شوي دي. دا کتاب ترخپرېدا څو کاله وروسته له فرانسوي ژبې څخه انګلیسي وژباړل شو او په ګڼ شمېر ټوکونو کې په امریکا کې خپور شو. ددې هېڅ کوم اولاد پیدا نه شو، نوموړې په یوه مرکه کې په دې اړه ویلي:

«هېڅکله مې له دې ټکي افسوس نه دی کړی، چې د کوم اولاد څښتنه نه شوم، دغه ټکی زما لپاره جالب ؤ، البته له دې سببه نه چې له اولاد څخه مې بد راځي. هغه مهال چې زه په تانده ځوانۍ کې وم، غوښتل مې د خپل ماما له زوی «ژاک» سره واده وکړم، طبعي ده چې د اولادارۍ فکر مې هم کړی ؤ، مګر کله چې مې له سارتر سره ژوند شو، نو زموږ ترمنځ دغه د جوجاړي رابطه د روښانفکرۍ پر اساس وه، نه په کوم بل سبب... ما چندان علاقه نه درلوده، چې له سارتر څخه دې څه ولرم، پخپله همدې زما لپاره کافي وو... او همداسې زه هم د خپل ځان لپاره کافي وم... فکر کوم، کوم ډول ژوند چې موږ غوره کړی، ډېره اړتیا پکې نشته، چې زه دې پکې د یوې مونږې رول ولوبوم»

سارتر چې کله له پوهنتون څخه فارغ شو، د «لوهاورو» او «لیون» په کالجونو کې د فلسفې په تدریس بوخت شو. نوموړي د تدریس پرمهال هم له نورو فلسفي او ادبي مطالعاتو څخه لاس نه لټاوه. ده په ۱۹۳۱م کال د وجودي فلسفې خواته تمایل وښود او هغه یې په خپلو ادبي او

فلسفي ليكنو كې منعكس كړ. دوه كاله وروسته له يوه تحصيلي بورس څخه په استفادې د نورو فلسفي زده كړو په موخه «المان» ته ولاړ او په «برلين» كې يې په خپلو زده كړو او څېړنو لاس پورې كړ. سارتر په الماني او فرانسوي ژبو ان د ماشومتوب له دورې څخه ليكل او لوستل كولى شوى. ده دلته د المان د وتليو او منليو فيلسوفانو اثار او افكار مطالعه كړل. په دغه فيلسوفانو كې يو تن «مارتين هايډگر» ؤ، چې ترټولو فيلسوفانويي زيات د سارتر فكر اغېزمن كړ.

مارتين هايډگر (Martin Heidegger، ۱۸۸۹-۱۹۷۶م) هم د شلمې پېړۍ په مخكښو فيلسوفانو كې شمېرل كېږي. نوموړى د المان لويديځې خواته د آلپ د غرونو په لمنو كې په يوه كليواله مذهبي او عنعنوي كورنۍ كې زېږدلى ؤ، زده كړې يې د المان په معتبرو پوهنتونونو كې سرته رسولې وې او په فلسفه كې يې لويه مطالعه درلوده، نوموړي بېلابېلې دندې ترسره كړې وې، چې ترټولو مهمه يې د فرايبورگ د پوهنتون رياست يادولى شو. دده د علمي او فلسفي اثارو شمېر «۶۰» ته رسېږي او د وجودي فلسفې په برخه كې يې نويونظرياتو ترده وروسته فيلسوفان تر اغېز لاندې راوستلي دي.

په فرانسه كې د هايډگر د فلسفې اغېز په ۱۹۳۵م كال كې پيل شو، دا هغه وخت ؤ، چې د هايډگر د «زمان او وجود» او «متافزيك څه شى دى؟» كتابونه د سارتر او نورو روښانفكرانو له خوا مطالعه شول. څېړونكي وايي د هايډگر د افكارو اغېز په فرانسه كې د لومړي ځل لپاره د ژان پل سارتر په فلسفي بحثونو كې څرگند شو.

سارتر په المان كې ؤ، چې دوهمې نړيوالې جگړې روز واخيست. په همدې اساس بېرته فرانسې ته راغى، خو څرنگه چې نوموړى تردغوشېبو پورې له سياست څخه ليرې سړى ؤ، مگر تردې وروسته د فرانسې د ژغورنې په فكر كې شو. دى په عين غيرنظامي توب كې، پرته له هېڅ ډول وېرې د جنگ ليكو ته ننوت او د نقشي اخيستونكي په دنده يې

پکې پیل وکړ. سارتر ددې کار ترڅنګ له فرصتونو څخه په ګټه اخیستو د ۹ میاشتو په اوږدو کې ۲۰۰۰ مخونه لیکنې وکړې، چې وروسته د هغویو برخه «د جنګ د ناپوهۍ دفترونه» په نوم چاپ شوه.

سارتر د جګړې په لیکو کې په ۱۹۴۰م کال ونيول شو او د بند لپاره المان ته یووړل شو، دی په زندان کې د انساني ژوند له کړکېچنو اړخونو سره اشنا شو، هلته یې د ځان په شان ډېر نور زندانيان ولیدل، ده به زندانيانو ته ترنیموشپو پورې کیسې کولې، له دې امله د زندانيانو ورسره زیاته مینه پیدا شوه، خو دده په راخلاصون پسې هلې ځلې روانې وې، په پایله کې د ډاکټرۍ د یولې جعلي اسنادونه په جوړولو سره په ۱۹۴۱م کال کې له زندانه راخوشي شو.

سارتر یو پلټونکی خوی درلود، ده ان په اته کلنۍ کې رومان ته ورته لیکنې کولې، د لیکوالۍ مهارت او فلسفي ژورلیدونو د وخت په تېرېدو سره تردې پورې را ورساوه، چې وروسته یې اشار د فرانسې له پولو واوښتل او د نړیوال ادب او فرهنگ په ورشو ورګډ شول.

سارتر لکه چې په مخکنیو پاڼو کې یادونه وشوه، ساده ژوند درلود، د ساده ژوند مینه وال ؤ او د شتو او پیسو په زېرمه کولو کې به یې چندان فکر نه کاوه، دی لیکي: «ما هېڅکله د مالکیت احساس نه دی کړی، ځکه چې کله به د نیکه په کور کې وم او کله به د پلندر کره اوسېدم، په خپل کور کې هېڅ وخت نه يم اوسېدلی، زما د ژوند اړتیاوې به نور وپوره کولې.»، خو وروسته چې دی لوی شو او د خپلو اثارو د خپرولو له لارې پیسې لاسته راوړې، هغه به یې هم بې درېغه خرڅولې، نوموړی لیکي: «هېڅکله د شتو خاوند نه شوم، خو د تنګلاسی ستونزې مې هم نه دي لیدلې.»

ویل کېږي، د سارتر لومړنۍ ادبي او څېړنیزې هڅې د څېړونکو له هرکلي سره مخامخ نه شوې، څو تحقیقي اشارې یې اثره پاتې شول. د «شکست» په نوم اثر یې له شکست سره مخامخ شو او د «باریونا» په نوم ډرامه یې په تراژیدیک ډول له چاپه پاتې شوه. خو سارتر هېڅکله له خپل کار او زیار څخه لاس وانه خيست. ده په ۱۹۳۸م کال د «تهوع یا کانګې» د اثر په لیکلو شهرت ترلاسه کړل، دغه اثر له چاپ څخه دوه کاله وروسته یعنې په ۱۹۵۰م کال د فرانسې د شلمې پېړۍ له څو غوره ادبي اثارو له ډلې څخه وشمېرل شو، چې پخپله سارتر هم د ژوند ترپایه پورې خپل دغه اثر ترټولو غوره اثر ګاڼه، سارتر پخپله دغه بریا بسنه ونه کړه، او څو کاله وروسته یعنې په ۱۹۴۴م کال یې د خپل بل مهم فلسفي اثر «هستي او نیستی» په لیکلو سره ځان د شلمې پېړۍ د اوچتو فیلسوفانو په کتار کې ودراره. څو کله یې چې د خپل ماشومتوب د وخت اتوبیوګرافي «په خپله باندې د خپل ژوندلیک لیکنه» د «کلمات» په نوم په خورا ساده او استادانه ډول ولیکله، نو سارتر یې د نوبل د ادبي جایزې د گټونکو په لېست کې راوست. سارتر خپل قلم د ژوند تر وروستیو وختو پورې وچلاوه او له بېلابېلو ورځنیو بوختیاؤ سره داسې نور ادبي او فلسفي اثار هم وپنځول، چې په زرګونو لوستونکي یې پر ځان رامت کړل.

خو هېره دې نه وي چې دده اثارو د مینه والو ترڅنګ ځینې مخالفان هم پیدا کړل، چې اګزیسټنسیالېزم او په ځانګړي ډول د سارتر افکار یې د ټولنې منل شویو دودونو او اخلاقي معیارونو ته ګواښ بلل. د سارتر پر وړاندې دغه اوازې یومهل ددې لامل شوې، چې په ۱۹۴۸م کال په «واتیکان» کې دده د اثارو په خپراوي او لوستلو باندې بنديز ولګول شو؛ خو دغه بنديز، دده د اثارو د نور شهرت لامل شو.

د سارتر د مشهورو اثارو نومونه په لاندې ډول دي:

• کانګې

- ادبیات شه شي دي؟
- د جنایت شور
- دېوال
- په دوربین کې
- مچان
- وتل ممنوع دي
- د عقل سن
- لوی روسپي
- د خپلواکۍ لار
- بودلر
- خیرن لاسونه
- د آلتونا گوبنه گیران
- په کیوبا کې د شکرې جگړه
- د تروا بنځې
- کلمات
- هستي او نیستي
- تخیل
- کار له کاره تېر شو
- د عواطفو په اړه دیوې نظریې طرحه
- په روح کې مړینه
- بې کفنه سړي
- خرڅ ډنډه
- لویه فاجعه
- وروستي مهلت
- نګراسوف
- بنده کوټه

- دیوه رئیس کوچینوالی
- د دیالتیک عقل کره کتنه
- لوبغاړی او قرباني
- نېکمرغه کورنۍ
- دروېشانفکرانو په دفاع کې
- اګزیستنسېالېزم او د بشر اصالت
- او نورې زیاتې مقالې او مرکې...

سارتر د خپلو علمي، ادبي او فلسفي هلو ځلو ترڅنګ له سیاست څخه هم لرې نه دی پاتې شوی. لکه مخکې مو چې وویل، ده په دوهمه نړیواله جګړه کې په عملي توګه ګډون وکړ او یو کال د المانیانو له خوا بندي کړی شو، خو کله چې راخوشي شو، د علمي هلو ځلو ترڅنګ یې سیاسي هلې ځلې هم پیل کړې. ده په ۱۹۹۴م کال د جمهوري دیموکراتیک جمهوریت په نامه سیاسي ګوند تشکیل کړ، خو په ۱۹۵۲م کال د دغه ګوند له سقوط وروسته دی کمونستانو ته ورنژدې شو. په ۱۹۵۴م کال سارتر شوروي اتحاد، سکانه نیویا، افریقا، د امریکې متحده ایالاتو او کیوبا ته سفر وکړ او په وروستي هېواد «کیوبا» کې د قهرمان په توګه استقبال شو.

په ۱۹۶۴م کال سارتر د نوبل د ادبي جایزې مستحق وګڼل شو، خو ده دغه جایزه ونه منله او ویې ویل، چې دغه جایزه د بورژوازي د ایډیالوژۍ په خدمت کې ده.

په ۱۹۶۷م کال د نړۍ د سوله غوښتونکو له خوا په ویتنام کې د امریکې د امپریالېزم د جنایتونو په هکله یوه بین المللي محکمه جوړه شوه، سارتر ددې محکمې د رئیس په توګه وټاکل شو او ورپسې یې د «عام قتل» په نوم مقاله خپره کړه.

سارتر چې کله د کمونېزم خواته تمایل پيدا کړ، نو تريوه بريده يې له اگزیستېنسیالېزم څخه لاس واخيست او حتی له خپل يوه نږدې ملگري ليکوال «البرټ کامو» سره يې اړيکې وشلېدې.

البرټ کامو چې د ژوند کلونه يې له ۱۹۱۳م څخه تر ۱۹۶۰م کال پورې دي، د سارتر په څېر يو فلسفي ليکوال ؤ او په ۱۹۵۷م کال يې د ۴۴ کلنۍ په عمر، يعنې له سارتر څخه ۸ کاله وړاندې د نوبل جايزه گټلې وه. ده له سارتر سره زيات کلونه د ادب او فلسفې په ډگر کې ملگرتيا درلوده، خو يومهال د دوی ترمنځ دغه ملگرتيا له منځه ولاړه. رضا سيدحسيني د خپل کتاب «مکتب های ادبي» په دوهم ټوک کې د دوی د ملگرتيا د جوړېدو او وړاندو په هکله ليکلي: (سارتر او کامو مخکې له دې چې يوبل وپېژني، هريوه داسې اثار ليکلي وو، چې دوی ته يې شهرت ورکړی ؤ؛ خو بيا هم د دوی ترمنځ ځينې گډ ټکي شته وو. په دې توگه سارتر د کامو يو اثر «بېگانه» وستايه او کامو د سارتر دوه اثرونه «گانگې» او «دېوال» وستايل. مگر بيا هم ددغو دوو ليکوالو يوله بل سره متفاوت نړۍ ليد درلود. سارتر له طبيعت څخه تره او کرکه درلوده او کامو د مديترانې په لمر باندې مين ؤ. ددغو دوو ليکوالو ملگرتيا د فرانسې تر آزادۍ وروسته ټينگه شوه او کامو هم د سارتر له اگزیستېنسیالېزم څخه ملاتړ وکړ؛ خو په ۱۹۵۲م کال د دوی دواړو ترمنځ د اړيکو پرېکون غوغا راوپاروله. د دوی ترمنځ اختلاف د سياسي تمايلاتو له امله ؤ. سارتر مخکې له مخکې د شوروي له کمونېزم سره علاقه وښوده او کامو ترهرڅه وړاندې له هغو څخه وېره او کرکه درلوده. دغه بېلتون په واقعيت کې له هستۍ او ادبياتو څخه د دوو متفاوتو برداشتونو او اخيستنو له امله ؤ. چې وروسته انسان پالنه، عصيان، ميل، نېکمرغي او له بشکلي سبک سره مينه د کامو په کار کې او تعهد، سياست، انقلاب، وسوسه او له ادبياتو څخه بېزاري د سارتر په کار کې راڅرگند شول.)

سارتر هېڅکله په خپل ژوند کې د کمونېزم رسمي غړیتوب وانه خيست او حتی د کمونستانو ځینې وحشیانه اعمال یې په خپلو لیکنو او ویناوو کې په سختو الفاظو سره وغندل.

په ۱۹۶۷م کال د کیوبا ولسمشر «فیډل کاسترو» سارتر ته بلنه ورکړه، چې په کیوبا کې په یوه کلتوري کانګرس کې ګډون وکړي، ده دغه بلنه ومنله، خو د روماتېزم ناروغۍ سارتر ته موقع ورنکړه، چې په نوموړي کانګرس کې ګډون وکړي.

سارتر د ژوند په وروستیو کلونو کې د لیدلو ځواک له لاسه ورکړ او له ګڼ شمېر نورو جسمي کمزوریو او ناروغيو سره هم لاس او ګرېوان شو، نوموړي په ۷۰ کلنۍ کې د یوې مرکې په ترڅ کې د خپل صحت په اړه وویل:

«راته مشکله ده، چې ووايم، حال مې ښه دی، مګر دا هم نه شم ویلی، چې بد دی، دوه کاله کېږي، چې له یوشمېر ستونزو سره مخ یم، په ځانګړي ډول کله چې تر یوه کیلومتر زیات پلۍ ځم، پښې مې درد کوي، له همدې امله پلې ګرځېدا په همدغه اندازه کوم. له بلې خوا د وینې له شدید فشار سره مخ یم، خو په دې وروستیو کې په ناڅاپي توګه ورڅخه ژغورل شوی یم. تر ټولو مهم دا چې چپه سترګه مې هم له ستونزو سره مخ شوه، زما دغه یوازنی سالمه سترګه وه، ښۍ سترګې خو مې آن په دری کلنۍ کې د لیدلو ځواک له لاسه ورکړې و. اوس په مبهم ډول شیان وینم. رنګ او رڼا معلومولی شم، مګر شیان په سمه توګه نشم لیدلی او نه نور لوستل او لیکل کولی شم، که رښتیا ووايم، د لیکلو ځواک راپکې مې نه دی، کله ناکله توري او کلمې د کاغذ پر مخ رسموم، خو کله چې یې ولیکم، هغه بیا نه شم کولی، چې ویې لولم. لوست راته په مطلق ډول ناشونی دی، کړښې او د کلمو ترمنځ فاصلې وینم، خو په خپله کلمې نه شم تشخیصولی، خو څرنگه چې نور له لیکلو او لوستلو څخه محروم شوی یم، نو زما لپاره نور هېڅ امکان پاتې نه دی، چې د یوه لیکوال په توګه

کار وکړم، له دې مخې د لیکوالۍ فعالیت مې په بشپړ ډول پای ته رسېدلی دی... حافظه مې غالباً ښه ده، خو ځینې وخت د نومونو په برخه کې راسره یاري نه کوي، زیاتره وخت یې په ډېره مشکله په یاد راوړم، خو کله داسې هم شي، چې له بېخه مې په یاد نه راځي، مگر لاتراوسه په لاره باندې یوازې تللی شم...

په دغه مرکه کې له سارتر څخه ترپورتنیو توضیحاتو وروسته پوښتل شوي: «دې ټولو ترڅنګ، له لیکوالۍ سره د اړیکو پرېکول، یو سخت او دروند گوزار دی، خو تاسې څنګه له هغو څخه په آرامۍ خبرې کوئ؟»

ساتر په ځواب کې وایي: «دغه ټکي زه له وجودي لحاظه په بشپړ ډول له منځه وړی یم. ویلی شم، زه وم، مگر نور نشته یم... زه چې کوم وخت په ههغه څه باندې فکر کوم، چې له لاسه مې ورکړي، نو هېڅ وخت د غم او خفګان احساس نه کوم او نه مې کړی دی...»

...په پای کې د سولې، آزادۍ او هستۍ دغه ستر فیلسوف په ۱۹۸۰م کال د ۷۵ کلنۍ په عمر د تل لپاره له نړۍ څخه رخصت واخیست، خو نوم یې د تاریخ د یوه ستر شخصیت په توګه نړۍ ته پاتې شو، د نوموړي د خښولو په مراسمو کې چې په پاریس کې ترسره کېدل «۵۰۰۰۰» پنځوس زره کسانو ګډون کړی ؤ.

د سارتر له مړینې څخه درې کاله وروسته مېرمن سیمون دوبوار «د خدای پامانۍ مراسم» په نوم یو کتاب د دغه فیلسوف د ژوند او مړینې په هکله خپور کړ.

سیمون دوبوار شپږ ۶ کاله وروسته یعنې په ۱۹۸۶م کال د ۷۸ کلو په عمر له ژوند سره مخه ښه وکړه او جسد یې د سارتر د قبر ترڅنګ خاورو ته وسپارل شو.

سارتر او اگزیستېنسیالېزم

اگزیستېنسیالېزم د جهان د هغو اړخونو
عکاسي کوي، چې نامطلوبې، ناوړه او
تاواني وي؛ په دې اساس لومړی باید د
موضوعاتو منفي، تاواني او ناوړه خواوې
څرگندې شي، وروسته هغو ته تغیر ورکړل
شي، دیوه متفکر او لیکوال دنده داده، چې د
موضوعاتو غلطۍ او بدۍ څرگندې
کړي... اگزیستېنسیالېزم یوه عمل پلوه
هڅه ده. زموږ فلسفه وایي، هر سست
په خپله سست عنصره شخص، خپل ځان
عنصره کړی دی او هر قهرمان شخص،
پنخپله له خپل ځانه قهرمان جوړ کړی دی.
د سست عنصره شخص لپاره تل دا امکان
شته، چې نور سست عنصره ونه ووسېږي.
همداسې د قهرمان شخص لپاره هم دا امکان
شته، چې له قهرمانۍ څخه لاس وویښ شي.
هغه څه چې حساب ورباندې کېږي، یوازې
د انسان عمل او مسؤلیت دی، چې د هغه
شخصیت ټاکي.

(سارتر)

سارتر او اګزیستېنسیالېزم

د فلسفې په تاریخ کې اګزیستېنسیالېزم «Existentialisme» یوه نوې اصطلاح ده، چې د شلمې میلادي پېړۍ په لومړۍ نیمايي کې منځته راغلې ده. دغه اصطلاح د اګزیستېنس «Existence» له کلمې څخه چې د «وجود» په معنا ده او د فرانسوي ژبې د «Existentiel» او د انگلسي د «Exitence» له کلمو څخه چې د «وجودي» معنا ورکوي اخیستل شوې ده، چې په ټولیز ډول د «وجود د اصالت» یا «د وجود د مخکې والي» معنا ښیندي.

په «اریانا دایرة المعارف» کې راغلي «اګزیستېنسیالېزم د لاتینې کلمې اګزوس څخه اخیستل شوی دی، چې د شتوالي او د وجود د ماهیت معنا ورکوي. په انګریزي ژبه کې اګزیستېنسیال له اګزیسن چې د وجود په عالم کې د واقع کېدو معنا ورکوي، اخیستل شوی دی او اګزیستېنسیال د وجود د اصالت معنا ورکوي.»

دا چې له دغې کلمې څخه هدف «د وجود اصالت» دی، نو په دې اساس ویلی شو، چې دغه مفهوم نه یوازې په شلمه میلادي پېړۍ کې منځته راغلی دی، بلکې په ځینو پخوانیو فلسفو کې هم «د وجود د اصالت» او «د ماهیت د اصالت» موضوع ګانې راغلې وې، خو دومره په جدي او مشخصه توګه ورباندې بحث نه و شوی، لکه د اګزیستېنسیالېزم پلویانو چې ورباندې وکړ.

استاد محمد صدیق روهي په خپل نامتو اثر «ادبي څېړنې» کې لیکي:

«اګزیستېنسیالېزم یا د وجود فلسفه د معاصر وخت یوه غیرعقلي «Irrationalistic» تمایل دی، چې د روشن فکرانو د ځینو قشرونو د تفکر ډول منعکسوي.»

څېړونکي وايي، په اروپا کې د نوې اروپا پوهنې منځته راتګ د زیاترو پوهانو په فکر کې بدلون راوست، په ځانګړې توګه د «زیګموند فروید» او «کارل ګوستاو یونګ» په وسیله د «لاشعور» او «ټولنیز شعور» کشف د عقل کمزورتیا څرګنده کړه؛ دوی وویل د انسان په ذهن کې داسې برخه شته، چې انسان په هغو باندې کنټرول نه لري او نه یې د پوهې او عقل لاس رسی ورته

کېږي، دغې برخې ته دوی د «لاشعور» یا «تحت الشعور» نوم ورکړ. ښايي دغو برېښونو په اگزیستېنسیالستانو هم اغېز کړی وي او ښايي همدا لامل وي، چې ددغې فلسفې څانگې یو پلوی «مارتین هایدگر» وایی:

«عقل د تفکر او بالاخره د تخیل دښمن دی.»

د څېړونکو په اند اگزیستېنسیالېزم د هغې فلسفې او عقیدې نوم دی، چې شعار یې «څرگندونه، اړونه او بل ډول کول دي» له دې څخه د دوی مطلب دا دی، چې په یو عمل، حرکت، سیاست او نورو مسایلو کې باید لومړی د هغو ناسمې او منفي خواوې څرگندې شي او وروسته ورته سمون او بدلون ورکړل شي.

استاد روحي ددغې فلسفې او پرهغو باندې د «اگزیستېنسیالېزم» د نوم اېښودلو په باب لیکي: (که څه هم اگزیستېنسیالېزم له دوهمې نړیوالې جگړې څخه وروسته وده وکړه، خو ددې فلسفې ریښې په نولسمه پېړۍ کې هم لیدلې کېږي. «سورن کې یرکیگارډ، soren kierkegaard» ډنمارکی فیلسوف «۵۵-۱۸۱۳م» د لومړي ځل لپاره د وجود فلسفه رامنځته کړه او له همدې امله دی د اگزیستېنسیالېزم پلار یا مبتکر ګڼل کېږي. سره له دې باید دا تصور ونشي، چې د اگزیستېنسیالېزم اصطلاح به هم د «کې یرکیگارډ» له خوا وضع شوې وي... د فلسفې د قاموس «مسکو ۱۹۶۷م» په حواله د اگزیستېنسیالېزم اصطلاح په ۱۹۲۹م کال د «اف. هاینمن، f. Heinemann» له خوا معرفي شوه، خو د ویلیام سهاکیان «د فلسفې د تاریخ مولف» په قول د اگزیستېنسیالېزم اصطلاح د لومړي ځل لپاره «ژان وال، janwahl» وضع کړه. سره له دې که څه هم د اگزیستېنسیالېستي افکارو ریښې ډېرې لرغونې دي، نه یوازې په یوناني فلسفه کې، بلکې د پښتو او دري په اشعارو کې هم لیدل کېږي. اگزیستېنسیالېزم د یوه سیستماتیک فلسفي مکتب په توګه د «سورن کې یرکیگارډ» په لیکنه کې راڅرګندېږي، څرنگه چې دده اثار په ډنمارکي ژبه لیکل شوي وو؛ نو تر یوې پېړۍ پورې نړۍ دده له افکارو څخه بې خبره وه. «مارتین هایدگر» دده فلسفه راژوندۍ کړه او بیایې د زیاتې روزنې لپاره خپل ممتاز شاګر «ژان پل سارتر» ته وسپارله.)

سارتر په خپل وار سره د اگزیستېنسیالېزم فلسفې ته انکشاف او شهرت ورکړ. همدا لامل دی، چې اوسني څېړونکي سارتر ددغې فلسفې له خورا مخکښو څېرو څخه شمېري.

د اگزیستېنسیالېزم په فلسفې بحثونو کې د «وجود» او «ماهیت» کلمات زیات کارول کېږي. ددې لپاره چې ددغو دوو مسئلو په بنسټیزه معنا باندې وپوهېږو، د فلسفې پاتو ته پناه وړو.

فلسفه وايي: (کله چې تاسې وایئ «ونه موجوده ده»، آیا دوو څیزونو ته اشاره لرئ، که یوه ته؟ ایا یوشی د «ونې» په نامه دی او بل د «وجود» په نامه. آیا «وجود» او «ونه والی» په یوه شي کې جمع کېږي، یعنې یو څیز هم «ونه» او هم «موجود» کېدای شي؟

همداراز کله چې وایئ «زه موجود یم»، آیا ستاسو «زه والی» ستاسو له موجودیته جدا دی؟... دلته د «ونې» مفهوم ددغه څیز «څه والي» ته اشاره کوي او د «موجود» مفهوم د هغه هستۍ او وجود ته اشاره ده. په کلي توګه د «ونې» په څېر مفاهیم، چې د څیزونو د «څه والي» د معلومولو لپاره راځي «ماهیت» بلل کېږي... ماهیتونه هغه نومونه دي، چې موږ د بېلابېلو موجوداتو او مخلوقاتو ترمنځ د فرق او تمیز لپاره هغه کاروو او وجود د اوبو په څېر دی، چې هغه په بېلابېلو لوبنو او بېلابېلو ظرفونو کې اچوو. کله چې اوبه په بېلابېلو لوبنو کې اچول کېږي، په هر لوبني کې خاص شکل او خاص نوم پیدا کوي. «هستی» هم په دې نړۍ کې په بېلابېلو قالبونو کې اچول شوې او بېلابېل نومونه یې پیدا کړي دي. دا قالبونه او ظرفونه هماغه ماهیتي قالبونه دي او هر یو قالب ځانته یو ماهیت ګڼل کېږي. («فلسفه څه ده؟» — عبدالرحیم دراني)

که په لنډه توګه ووايو، د «وجود» مفهوم په ټولو مراتبو کې یوشان دی، د فلسفې له نظره وجود کوم ځانګړی تعریف نه لري، بلکې پر احکامو او ځانګړتیاو یې خبرې کېږي او «ماهیت» د یوه شي د ډېرو ژورو او زیاتو پایښت لرونکو خواصو او رابطو مجموعې ته ویل کېږي، چې د هغو پواسطه د نوموړي شي مېدا، خصلت او د انکشاف تمایل ټاکل کېږي، یا په ساده ډول، ماهیت د یوه شي او یا یوه موجود د هغو خصوصیاتو مجموعه ده، چې له نورو شیانو څخه یې ورباندې توپیر کېږي.

په دې اساس «ماهیت» او «وجود» سره تړلي دي او په حقیقت کې ماهیت د وجود څرنگوالی دی، که ووايو «دا کاغذ دی»، «زه انسان یم» یا «زه انساني ماهیت لرم»، دلته دا خبره څرګنده ده، چې موږ یوازې په دغه یوه جمله کې د یوې پاڼې کاغذ او د خپل ځان ټول مشخصات نه شو بیانولی، بلکې د کاغذ او

انسان هغه ستر خصوصیات په پام کې نیسو، چې په ټولو کاغذونو او انسانانو کې شریک دي. دغه ډول خصوصیات د شیانو کلي او ټولیز ماهیت څرگندوي، مګر که چېرې د هر شي او هر فرد ځانګړي خصوصیات په پام کې ونیسو، کلي ماهیت په فردي ماهیت بدلېږي.

اګزیستېنسیالېزم لکه مخکې چې ورته اشاره وشوه، د «وجود د اصالت» پرمعنا دی، مګر د سارتر او د هغو د ملګرو له خوا یې معنا «د انسان د وجود له اصالت» سره سمون خوري. په دې اساس د «وجود» د کلمې کوم استعمال چې د اګزیستېنسیالېستانو له خوا کېږي، ددغې کلمې له عادي استعمال سره توپیر لري، په ورځنیو خبرو اترو کې ونه، کاینې، دېوالونه او نور شیان «وجود» لري، خو په اګزیستېنسیالېزم کې چې له «وجود» خبره کېږي، هدف ترې د «انسان وجود» دی.

یا په بل ډول اګزیستېنسیالېستان وجود د داسې هستۍ خاصیت بولي، چې خلاق، فعال، متفکر، غوره کوونکي او مسئول وي او موجود له انسان څخه پرته ټولو هغو پدیدو ته چې انفعالي هستي لري او د انسان د لاس وهنې منفعل وي او خپله معنا د انسان له بدلون څخه اخلي اطلاق کېږي. په دې توګه په اګزیستېنسیالېزم کې «وجود لرل» له «شتوالي» سره یوه شاتنه یا مترادف نه دی.

د څېړونکو په اند، د اګزیستېنسیالېزم قوت او اتکا په هماغه ایډیالېزم ده، چې ارتجاعی رومانټېزم ته یې قوت ورکړی دی، د ارتجاعی رومانټېزم هنرمند عقیده لرله، چې احساسات د بهرنیو حقایقو محک دي او د ژوند واقعي مظاهرو ته یوازې هغه مهال پام کېدای شي، چې په داخلي نړۍ او د زړه په جهان کې احساس شي. اګزیستېنسیالېست فیلسوف هم عقیده لري، چې زموږ له هستۍ او وجود پرته نړۍ محسوسه او اغېزمنه نه ده او دا موږ یو چې حقیقي نړۍ ته ساه ورکوو... یا په عالم کې د هستۍ سرچینه په خپله موږ یو.

د «هایدګر» په نظر «د وجود د پېژندلو لپاره فقط یوه لار شته او هغه پخپله انسان دی، انسان یوه داسې کړۍ ده، چې د وجود پرمخ پرانیستل شوې ده او د وجود پېژندنې لپاره باید د انسان د وجود ابعاد کشف کړو.»

په همدې بنسټ ټولو اګزیستېنسیالېستانو «سورن کې یرکیګارډ، کارل ژاسپر، ګابریل مارسل، نیکولای بردایف، مارتین هایدګر، ژان پل سارتر،

البرټ کامو او نورو» پر انسان او د انسان پرهستی. باندې بحث کړې دی. د دوی په اند انسان هغه رود ته ورته دی، چې په هر ځای او هر وخت کې خپل ځانته په خپله لوري او بڼه ټاکي او له دې مخې په نړۍ کې هر نوبت له انسان څخه سرچینه اخلي، انسان په بشپړ ډول خپلواک دی او په بشپړ ډول د خپل ژوند او چارو مسئول دی.

څرنگه چې داگزیستېنسیالېزم اصلي محور انسان بلل کېږي، نو همدا لامل دی، چې په لوېدیځ کې ددغه فلسفي مکتب پلویانو ته «دهستی د فلاسفه» نوم هم ورکړل شوی دی.

ددغې فلسفې پلویان پر دوو برخو وېشل شوي دي. په لومړۍ ډله کې کاتولیکان «د مسیحي دین لویه څانګه» یا دین داران شامل دي. لکه: (کارل ژاسپر)، (کې یرکیګارډ)، (ګابریل مارسل) او (نیکولا بردایف) او په دوهمه ډله کې هغه فیلسوفان شامل دي، چې دین ته ژمن نه دي، په دغه ډله کې (ژان پل سارتر) او (مارتین هایدګر) هم راځي.

د دوی دواړو ډلو ګډ نظریات پر انسان او د انسان د ماهیت پرموضوع باندې راڅرخي. دوی وايي: «ترڅو چې بشر کوم عملي اقدام نه وي کړی، ترصفت لاندې نه راځي، ځکه نه ښه دی او نه بد، هېڅ شی نه دی، یو خالي لوبښی دی، چې وروسته د ژوند په جریان کې په ښو او بدو پېژندل کېږي، چې لوبښی یې په زهرو ډکېږي او که په شاتو.»

د انسان د پیدایښت او وروسته په نړۍ کې د هغه د رول مسئله د فلسفې په تاریخ کې یو تود بحث دی. فرانسوی فیلسوف «ژان ژاک روسو» ویلي: «انسان آزاد پیدا شوی، خو هر ځای په بند او ځنځیرونو کې دی.»

«هایدګر» ویلي: «د انسان ماهیت دهغه په وجود کې دی.»

او «سارتر» وايي: «د انسان وجود تر ماهیت مخکې دي.»

سارتر د اگزیستېنسیالېزم په استازیتوب ددغې جملې تفسیر داسې کوي: (انسان په لومړي سر کې نه ماهیت لري او نه کیفیت؛ له انسان څخه یوازې هغه وخت «یوشی» جوړېږي، چې وجودي پیدایښت او ارزیابي پیل کړي او د ماهیت او کیفیت خاوند شي.) سارتر یو بل ځای د خپل دغه نظر پخلی کوي او وايي: «لومړی فرد منځته راځي او بیا هغه خپل ماهیت پخپله ټاکي او د هغه

ټاکنه یا انتخاب په دایمي توګه جریان لري، څرنگه چې د بشر وجود تل په تغیر او تحول کې دی او په دغه تغیر او تحول کې هر فرد لاس لري.»

د اګزیسټنسیالېزم د پېژندنې د تیورۍ موقف دا دی، چې هر یو فرد د خپلې پوهې او معرفت مسئول دی. معرفت له شخصي خبرتیا څخه سرچینه اخلي او د انسان د آګاهۍ، خبرتیا او احساساتو له محتوا څخه د تجربې د محصول په څېر ترکیب مومي. انساني موقعیتونه له عقلاني او غیرعقلاني دواړو عناصر څخه جوړېږي. د معرفت اعتبار، د هغه ارزښت او معنا د خاص وګړي لپاره ټاکي. د دغه فلسفي مکتب پلویان په دې باور دي، چې پخپله کس باید په خپلې هستۍ او برخلیک پورې اړوندو مسایلو ته ځواب ومومي، په بله وینا هغوی په عین وخت کې د هستۍ د مسایلو لپاره چې د نورو د ځوابونو رد یې په نظر کې نیولی دی، وړاندیز کوي، چې هر وګړی باید په دغو مسایلو فکر وکړي، ترڅو لومړی په نړۍ کې د خپلې هستۍ په اصالت پوه شي او وروسته د خپلو ستونزو او مسایلو په حل برلاسي پیدا کړي. د دوی په نظر د چارو رښتنوالی مخکې له هر څه د ځان پېژندنې او د انساني هستۍ د اصالت درک دی، په بله وینا انسان چې د ټولو شیانو مقیاس او معیار دی، باید خپل انساني وجودي حقیقت هم پرتولو شیانو مقدم وېولي.

په دې بنسټ «سارتر» وايي: «بشر پرته له کومې مرستې او سند څخه هر وخت او هره لحظه د بشریت په جوړولو مجبور دی.» سارتر د یوه فرانسوي شاعر «بونژ» دغه جمله تائیدوي، چې ویلي وه: «بشر د بشر آینده دی!». سارتر څرګندوي: «بشر ته ښایي چې نوي سرحدونه پرانیزي او له پروني جهان څخه مخکې ولاړ شي.»

سارتر په دې ډول د انسان د مسئولیت او تعهد مسئلې ته ډېر تم کېږي او له ګڼو ټولنیزو نیمګړتیاؤ او ناخوالو ترڅنګ د انسان تر ټولو مهمې دندې ته ګوته نیسي، نوموړی وايي: «موږ په داسې ډول پیداشوي یو، چې سره له دې چې زیات رنځونه او ستونزې پر موږ راتپل شوې، بیا هم غواړو خپل رول په نړۍ کې په ښه ډول ادا کړو.»

سارتر انسان د خپل ځان او ټولنې د جوړولو مسئول ګڼي او وايي، دا موږ یو چې معیارونه او ارزښتونه منځته راوړو. د سارتر په اثارو کې که څه هم د طبیعت کمه یادونه کېږي او کابو ټولې لیکنې یې د ښاریانو لپاره دي، خو د ارزښتونو

د منځته راوړلو د نظريې د ښې پوهېدنې لپاره ان د طبيعت مثال ورکوي. سارتر وايي: «ارزښتونه زموږ له اعمالو څخه راټوټي، هماغه ډول لکه کوم وخت چې په باغ کې قدم ووهو او زموږ په راتګ سره مرغان له ونو ټوټي.»

سارتر پر انسان باندې د خبرو او نظرياتو په لړ کې په خپله يوه وينا کې اعلان کړه، چې «اګزېستېسيالېزم د هيومانېزم يا انسان پالنې يوه ښه ده!» خو وروسته د نوموړي دغه ادعا له نيوکو سره مخ شوه. افغان ليکوال او د فلسفې استاد «ارواښاد اسد اسمايي» د خپلې ليکنې په يوه برخه کې دغه موضوع داسې بيانوي: «په اروپايي اګزېستېسيالېزم کې ژان پل سارتر د هغه نامتو نماينده دی او هيومانېزم يعنې له انسان سره مينه يې خپل ايډيال گرځولي وه، خو د هيومانېزم اصلي مفکوره، چې کېدای شوی او بايد له انسان سره په عاطفي رابطه ولاړه وي، په يوه لايحل پړاو کې تبديله شوه. يو مثال به راوړو، د عاشق او معشوق ترمنځ رابطه د سارتر په نزد د جلا د او قربانۍ رابطې ته ورته ده او د هغه په نظر اصلي ګناه په داسې نړۍ کې اوسېدل دي، چې نور هم پکې اوسېږي، د نورو کسانو تحمل، رنج او عذاب دی او بالاخره جهنم د نورو کسانو حضور او موجوديت دی. له دې جهته ويلى شو، چې د سارتر رواني او فلسفي نقطه نظر له هيومانېزم يا بشردوستۍ سره په مقابل کې واقع دی او د هغه اګزېستېسيالېزم يا هيومانېزم تبليغاتي عنوان دی.»

«استاد اسد اسمايي» د خپلې دغې ليکنې په يوه بل پراگراف کې وايي: «ژان پل سارتر چې له هيومانېزمه خبرې کوي، د تړلې دروازې قهرمان يې دې نتيجې ته رسېږي، چې دوزخ يعنې تاسې، جهنم يعنې د تاسو او نورو خلکو حضور، يا انسان، انسان ته دوزخ دی او هر انسان بل ته جهنم دی، چې دا طرز فکر له هيومانېزم سره په پړاو کې واقع دی.»

همداراز يو نور شمېر څېړونکي هم وايي، مخکې له دې چې «سارتر» د اګزېستېسيالېزم خبره راواخلي او هغه د هيومانېزم او بشرپالنې سره غاړه غړۍ وبولي، نوموړي په خپلو مهمو اثارو «کانګې» او «دېوال» کې د بشر د ژوندانه يو تريخ طنز وړاندې کړی دی، چې په هغو کې له هرې خوا د پوچۍ له تصور سره مخامخ دی او په جدي ډول له تاريخي او اخلاقي اميدونو سره اړيکې پرې کوي. سارتر د کانګې اثر په يوه برخه کې ليکلي:

«... د پوچۍ کلمه مې تر قلم لاندې زیرېږي، لږ مخکې مې په باغ کې ونه موندله، ورپسې سترې هم نه وم، اړتیا مې ورته نه وه، ماد شيانو په اړه، له شيانو سره، پرته له کلمو چورت واهه. په سر کې مې پوچي وه، چې نه کوم تصور ته ورته وه او نه کوم آواز ته، بلکې د يوه مړه اوږده مار په خېږ مې تر پېښو لاندې کېدله... او پرته له دې چې د ويلو لپاره څه وړاندې کړم، پوهېدم چې د خپل وجود کیلی، د خپلو کانگو کیلی او د خپل ژوند کیلی مې موندلې ده. په رښتيا، ټول هغه څه چې کولی مې شوی، وروسته يې پيدا کړم، په همدې پوچۍ پورې اړه لري. بيا هم پوچي د يوې بلې کلمې په خېږ راڅرگنده شي، زه له کلماتو سره په جگړه کې يم، هغلته مې يو شی لمس کړل، مگر دلته غواړم د پوچۍ يو مطلق خصلت څرگند کړم... د يوه ليونې خبرې د هغه موقعيت په اړه پوچي دي، په کوم کې چې دی دی، مگر پخپله د هغو د لېوالتوب په برخه کې پوچي نه دي...»

څېړونکي وايي، په اروپا کې د لومړي او دوهمې نړيوالو جگړو په بهير کې زياتره متفکرين له دغه ډول ضد او نقیص احساساتو او نظرياتو درلودونکي شول. چې دا هرڅه له هغو وېرو، بدگومانو، زړه تنگيو، د کرکې او يوازي توب له احساساتو څخه راپورته شول. چې د جگړو په ترڅ کې يې د اروپايي انسان په «لا شعور» کې رسوب وکړ.

سارتر يوازنی روښانفکره نه دی، چې تر قلم لاندې يې پوچي زوکړه کوي او د ژوند يو له تاوتریخوالي ډک تصوير وړاندې کوي، بلکې د زياترو قلموالو او متفکرينو برخليک همدا سې دی.

«البرټ کامو» د اغزيستېسيالېزم يو بل پلوی او د سارتر ملگری ؤ، چې ژوند يې پوچ وباله، د نوموړي ليکنو د «پوچۍ» د فلسفې په نامه شهرت وموند، ده يو داستاني اثر «د سيزيف افسانه» نومېږي. په دغه اثر کې د «سيزيف» په نوم يو سړی، د خدايانو له خوا محکومېږي، چې يوه ډبره د غره سر ته وځپړوي، خو څنگه چې دی ډبره د غره سر ته رسوي، هغه بېرته را رغړي، په ده باندې همدا سې ژوند تېرېږي، ډبره د غره سر ته وړي، هغه بيا بيا را رغړي، د هغه لپاره د ډبرې هره ذره او د غره هره پرېشه يوه دنيا جوړوي، خو سيزيف خپل دغه بې حاصله کار ته دوام ورکوي...

فرانسوی لیکوال «اندره مالرو» د «کامو» ددغه اثر په اړه لیکي: «خدایانو سیزیف په دې محکوم کې، چې ډبره د تل لپاره د غره ترڅوکې وڅیړوي او له هغه ځایه بېرته په خپل وزن سره بېرته راولوېږي. خدایان په دې دلایلو پوهېدل، چې له بې گټې او ناامیده کونکو کار څخه بل هیڅ وحشتناک عبرت نشته...»

د اګزیسټنسیالېزم لاروی «البرټ کامو» غواړي د سیزف د افسانې له لارې د انسان د ژوندانه یو پوچ او غمللی انځور وباسي، نوموړی دا پوښتنه مطرح کوي، چې انسان خپل لنډ او یونواخت ژوند په څه تېروي؟ پورته کېدل، بس ته ختل، د ورځې درې یا څلور ساعته په دفتر یا کارخانه کې کار کول، خواړه، سرویس، څلور ساعته کار، استراحت، دوشنبه، سه شنبه، چهارشنبه، پنجشنبه... په دې ترتیب «کامو» هم د سارتر په شان له متضادو احساساتو سره پاتې شوی. ده که څه هم ویلي: «ضروري نه ده، چې هرسړی دې ستر سړی وي، د انسان لپاره یوازې انسانیت بس دی.»، خو دا ټکی هم د تامل وړ دی، چې وایي: «انسان یوازنی مخلوق دی، چې په خپل خلقت باندې ناراضه دی.»

په هر حال د اګزیسټنسیالېستو لیکوالو او متفکرینو په اثارو کې ډېر داسې ټکي شته، چې د استاد اسمایي په وینا د دوی له شعار سره په پراخ کس کې واقع دي. د «استاد روهي» په اند د اګزیسټنسیالېستانو په ادبي او فلسفي اثارو کې «فرد او ټولنه د دوو بېګانه قوتونو په توګه له یو بل سره مخامخ کېږي، نتیجه څرګنده ده، فرد نه شي کولی، د ټولنیز انکشاف له قانون سره د ټکر په نتیجه کې بریالیتوب ته ورسېږي. البرټ کامو د انتحار وړاندیز کوي، ژان پل سارتر او نور ملګري یې هم فرد په مخمصة او مشکلاتو کې پریږدي او یا له هغه څخه غواړي، چې شرایط او زمانه د ځان تابع کړي. د اګزیسټنسیالېزم قهرمان یا د یونواخته او پوچ ژوند قرباني کېږي او یا دا چې د ټولنې د عیني قوانینو پرضد مبارزه کوي او په سېلاب کې مخ په پورته لامبو وهي. اګزیسټنسیالېست چې په لومړي سر کې ځان آزاد ګڼي، په پای کې له فاجعې سره مخامخ کېږي، د تنهایی او بېګانګۍ احساس کوي، ځکه چې خپل ځان یې په لوی لاس له ټولنې څخه بېګانه کړی دی، په اضطراب او اندېښنې کې ژوند کوي او د اسارت، تهوې او ناامیدۍ په لومه کې نښلي.» «ادبي څېړنې»

په اګزیستېنسیالیستو لیکوالو او فیلسوفانو باندې دغه ډول نیوکې کمې نه دي. د داسې نیوکو او ایرادونو پیل د اګزیستېنسیالېزم له پیدایښت سره همپاله دی.

«ژان پل سارتر» هم چې هلې ځلې یې ددغه فلسفي مکتب په ټینګښت کې ترنورو روښانه دي، په خپل وخت کې له ګڼو نیوکو سره مخامخ شوی دی. نوموړی پخپله د همغونو نیوکو او مخالفونو په باب لیکي:

(ځینې وګړي نیوکه کوي، چې اګزیستېنسیالېزم خلک ګوښه ګیری او ناهیلۍ ته دعوتوي، وایي، څنګه چې په دغه فلسفه کې ټولې لارې تړل شوې دي، نو داسې پایله ورڅخه ترلاسه کېږي، چې په نړۍ کې زموږ عمل او اقدام ناممکن دی... دغه ډول نیوکې په ځانګړې توګه پرموږ باندې کمونیستان کوي. له بلې خوا په موږ باندې نیوکه کېږي، چې موږ د بشر ناوړه او شرم راوړنکو حالاتو ته ګوته نیسو، هرځای له ککړ تیا او کړکېچ څخه پورته کوو او د بشري ژوندانه له خوشالوونکو ښکلاو څخه سترګې پټوو... مسیحیان پرموږ باندې ایراد نیسي او وایي، چې موږ د بشر له واقعیت او د هغو د اقداماتو له جدیت څخه انکار کوو؛ ځکه هغه محال چې موږ له ازلي ارزښتونو منکر شو. نو له «عبث والي» څخه پرته بل هیڅ شی هم نه پاتې کېږي، یعنې هر څوک چې څه وغواړي، ویې کړي، نو بل څوک حق نه لري، له خپل لیدلوري څخه د نورو خلکو اعمال او باورنه محکوم کړي... خو تر ټولو مهم ایراد چې موږ ته متوجه شوی، دا دی چې زموږ ټوله پاملرنه د بشر د ژوندانه له شري او تیارو اړخونو سره بوخته ده. خو ورځې مخکې ما ته یو چا وویل، یوې ښځې چېرته د قهر په وخت کې ناسمې خبرې کړې وې، خو د ښښې د غوښتلو پر وخت یې ویلي وو: هسې نه چې اګزیستېنسیالیسته شوې یم!...)

ژان پل سارتر ددغه شان نیوکو په اړه په خپلو ګڼو ویناوو او لیکنو کې ځینې ځوابونه ویلي دي، نوموړی د اګزیستېنسیالېزم د معرفۍ او د بېلابېلو ایرادونو او مخالفونو په ځواب کې لیکي:

(اګزیستېنسیالېزم له هغې فلسفې څخه عبارت دی، چې د بشر ژوند ممکنوي او له بل لوري دا هم وایي، چې هر عمل او هر حقیقت د انسان د

نفس محصول دي. زموږ فلسفه تر ټولو فلسفو لږ جنجالي، مگر تر ټولو جدي او سخت گيره ده، دا فلسفه د فن لرونکو او فيلسوفانو لپاره ده، مگر بيا يې هم پېژندنه آسانه ده...

اگزيستېنسيالېزم د جهان د هغو اړخونو عکاسي کوي، چې نامطلوبې، ناوړه او تاواني وي؛ په دې اساس لومړی بايد د موضوعاتو منفي، تاواني او ناوړه خواوې څرگندې شي، وروسته هغو ته تغير ورکړل شي، د يوه متفکر او ليکوال دنده دا ده، چې د موضوعاتو غلطۍ او بدۍ څرگندې کړي... اگزيستېنسيالېزم يوه عمل پلوه هڅه ده. زموږ فلسفه وايي، هر سست عنصره شخص، خپل ځان په خپله سست عنصره کړی دی او هر قهرمان شخص، پخپله له خپل ځانه قهرمان جوړ کړی دی. د سست عنصره شخص لپاره تل دا امکان شته، چې نور سست عنصره ونه ووسېږي. همداسې د قهرمان شخص لپاره هم دا امکان شته، چې له قهرمانۍ څخه لاس وويځي. هغه څه چې حساب ورباندې کېږي، يوازې د انسان عمل او مسؤليت دی، چې د هغه شخصيت ټاکي. په دې توگه اگزيستېنسيالېزم يوه خوشينه، پر عمل باندې ولاړه او عمل ته هڅونکې فلسفه ده. څرنگه چې وينئ، نه شو کولی دغه فلسفه پر گوښه گيرۍ، بې مسؤليتۍ او پر يوازيتوب غوښتلو باندې متکي فلسفه وبولو. ځکه په دغه فلسفه کې انسان د هغه د عمل له مخې سنجول کېږي او باور لري، چې بشر د خپل برخليک ټاکونکی او جوړونکی دی. له همدې امله د اگزيستېنسيالېزم فلسفه له کوشش او عمل څخه د انسان راگرځونکې نه ده، ځکه په زغرده اعلانوو، چې يوازنی شی چې بشر ته د ژوند کولو امکان وربښی، هغه عمل دی...

اگزيستېنسيالېزم يوازني فلسفه ده، چې بشر ته وړتيا او شايستگي وربښي. يوازنی فلسفه ده، چې بشر ته د کوم بل مادي شې په توگه نه گوري. تاسې وينئ هر ماترياليست «چې وايي ټوله نړۍ مادي ده او همدا ماده ده چې اروايي زېږولې ده» ټولو بشري افرادو او حتی خپل ځان ته د کاني، لرگي او نورو شيانو په شان خطاب کوي، خو موږ غواړو د انسان ماهيت او ارزښت د نړۍ له نورو مادي شيانو څخه رابېل کړو...

د ناهیلۍ په اړه باید ووايو، چې دغه اصطلاح يوه خورا ساده معنا لري، په اګزیستېنسیالېزم کې موږ يوازې په هغه څه باندې تکیه کوو، چې زموږ له ارادې سره اړه لري او د هغو احتمالاتو په مجموعې باندې تکیه کوو، چې زموږ عمل ممکن وي. کله چې يو انسان څه شی غواړي، نو تل له یوشمېر احتمالي عواملو سره مخامخ دی.

د ساري په ډول زه خپل یوه دوست ته سترګې په لاره یم. دغه دوست مې یا په موټر کې راځي او یا په اورګاډي کې. دلته زما هیله او امیدواري زما د دوست د رارسېدلو په ټکي ولاړه ده، چې ګواکي پرته له کومې حادثې څخه به موټر یا اورګاډی راورسېږي او زما دوست به ترې رابښکته شي. زه دلته د امکانونو په دایره کې قرار لرم. مګر ترهغه ځایه کولی شم، دغه امکانونه ته هیله من ووسم، چې په دقیق ډول زما د عمل په احاطه کې راشي. خو که چېرې په بشپړ ډول زما د عمل له احاطې څخه ووځي، باید له هغو څخه خپله هیله او امید پرې کړم، ځکه هېڅوک نه شي کولی، نړۍ او دنړۍ امکانونه زما له ارادې سره برابر کړي...

اګزیستېنسیالېزم له ګوښه گیرۍ او راحت طلبۍ سره مخالفت لري. سستي او ګوښه گیري د هغو کسانو لاره ده، چې وایي: هغه څه چې زه یې نه شم ترسره کولی، نور خلک کولی شي ترسره یې کړي. اګزیستېنسیالېزم ددغه ډول فکر په مقابل کې پاڅون کوي، ځکه باور لري، چې واقعیت له عمل څخه پرته نه رامنځته کېږي، حتی تردې هم مخکې ګام اخلي او وایي: بشر له خپلې طرحې څخه پرته بل هېڅ شی هم نه دی، بشر چې کله خپلو طرحو ته تحقق وروښيي، هېڅ شی دی او په دې ډول بشر له خپل ژوند او د خپل ژوند د اعمالو له مجموعې پرته بل هېڅ شی نه دی...

د اګزیستېنسیالېزم لومړنۍ هڅه دا ده، چې انساني افراد د هغه اختیار، مسؤلیت او څښتنوالي ته وادار کړي، چې په خټه کې لري یې. په دې ډول موږ چې کله وایو، بشر د خپل وجود مسؤل دی، منظور مو دا نه دی، چې ووايو انسان د خپل ځانګړي فردیت مسؤل دی، بلکې وایو، هر فرد د بشریت د ټولو افرادو پر وړاندې مسؤل دی...

موږ هېڅکله د یوه هنري اثر د عبث والي په اړه خبرې نه کوو، کله چې موږ د «پیکاسو» له کومې یوې هنري تابلو څخه خبرې کوو، هېڅکله دا دعا نه کوو، چې هنرمند کوم عبث او بې ځایه کار کړی دی؛ موږ په ډېره ښه توګه دغه ټکی ته اشاره کوو، چې پیکاسو یې خپله تابلو داسې انځور کړې، چې د انځورونې پرمهال پخپله دده روحیه همدغسې وه، لکه همدغه تابلو. موږ د اخلاقو په باب هم داسې نظر لرو، د هنر او اخلاقو ترمنځ شریک ټکی دا دی، چې په دغه دواړو مواردو کې موږ له ابداع او جوړونې سره سروکار لرو... ځینې وایي، چې موږ باید پښې له خپل څرې څخه اوږدې نه کړو، هر کار چې د پخوانیو زړو رواجونو له دایرې څخه بهر وي، هسې خیال پلو دی...

تجربو ښودلې انسان همېشه د بدمرغۍ او پستۍ په لوري زور کوي... څوک چې دغه ډول منفي او غموونکې کلمې په ژبه راوړي، دا هغه خلک دي، چې هغوی «بشريعني همداسې» مفکورې ته ترجیح ورکوي. په حقیقت کې همدغه ډول خلک دي، چې اګزیستنسېالېزم ته یې د یوې تورې او غموونکې مفکورې نوم ورکړی دی. اګزیستنسېالېزم په زغرده اعلانوي، چې بشريعني تشویش او اضطراب. ددغې جملې مفهوم دا دی، کله چې بشر خپل ځان مسئول او ملتزم وباله، هغه بیا د یوې ځانګړې اندېښنې په لړ کې پوهېږي، چې بشر نه یوازې هغه دی، چې خپل موجودیت او د ژوند لار غوره کوي، بلکې تر دې وړاندې داسې قانون او روش غوره کوونکي هم دی، چې په خپل انتخاب سره د بشري ټولنې لوری ټاکي...

د اګزیستنسېالېزم نهضت که څه هم په فلسفه پورې اړه لري، خو پر ادبیاتو یې هم زیات اغېز شیندلی دی. په ادبیاتو کې د اګزیستنسېالیستي افکارو راوړنه او انځورونه تر بل هر هېواد نه زیاته په فرانسه کې وشوه. ژان پل سارتر خپل ګڼ افکار د ادبي اثارو په چوکاټ کې څرګند کړل او البرټ کامو هم خپله فلسفه د ادبیاتو په ژبه بیان کړه، له همدې امله ځینې پوهان وایي:

«د فرانسې اګزیستنسېالېزم د پنځول شوي پرځای، زیات اقتباس شوی دی او د فلسفې په تاریخ کې چندان ځای نه لري.»

خو په فرانسه کې د اګزیستنسېالېزم جالب ټکی دا دی، چې ادبیاتو ته یې یوه نوې څېره وېښله او تر ټولو مهم دا چې دغه نهضت وکولی شول، هغه فاصله چې د ادبیاتو او فلسفې ترمنځ وه، له منځه یوسي. همدالامل ؤ، چې اګزیستنسېالیست لیکوال لکه ژان پل سارتر، البرت کامو، سیمون دوېوار او نورو په خپل وخت کې له ستر ادبي شهرت څخه برخمن شول. سارتر او کامو خو د ادبیاتو په برخه کې د نوبل جایزې د گټونکو په ډله کې راغلل.

څېړونکي وایي: په اګزیستنسېالیستي ادبیاتو کې انسان د ابدی موجود او د ماورالطبعه وجود په شان ځلېږي، چې د زمان او مکان او د اجتماعي چاپېریال له اغېزو څخه وتلی وي. د انسان کړاوونه له مادي محرومیتونو، اجتماعي فشارونو او فکري اختناقونو څخه پیدانه، بلکې دده د خپل تن او وجود مولود دي. د اګزیستنسېالیستي ادبیاتو بله خاصه دا ده، چې په هغو کې همېشه د ژوند په ډگر باندې د مرګ سیوري خپور وي، ددغه مکتب لیکوال نشي کولی، چې په ژوند کې یو ژور مفهوم ومومي او د انسان خلاقه کوششونه د مرګ نه د ډار د کمولو موجب وګڼي. د مرګ تجلیل او لمانځنه، هغه د ژوند د تقدیر ټاکونکي په حیث ګڼي او له دې امله هغه ډار ته صوفيانه او رومانتيک رنگ ورکوي، چې له مرګه یې لري، دا ځکه چې هغه مهال جهاني جګړو لوېدیځ لږزولی او ځورولی ؤ، نو په دې اساس یې ددغه مکتب پیروان له مرګ سره دغه ډول رابطې ته رابللي وو.

د اګزیستنسېالیستو لیکوالو په اثارو کې د انساني ژوند ګڼ ناسم اړخونه تصویرېږي او حتی تردې چې ځینو لیکوالو یې ټول ژوند یو پوچ او بې معنا کشمکش بللی او انسان ته یې پکې د یوه خپلواک، خو وارخطا او اندېښمن موجود خطاب کړی دی.

د دوی په اند، په نړۍ کې آزادي او خپلواکي یو وجداني شی ده، نو د وجدانونو تعداد نړۍ منحوسه کړې او ددې سبب کېږي، چې زه همېشه په اضطراب کې یم، عشق او همکاري مې په ناامیدۍ اوږي، نو له دې امله «خپله کېدل او نور کېدل» چې د ژوند ضروري او ارضي خاصیت دی، د دایمي وارخطایۍ سبب کېږي.

د اګزیستنسېالیستو لیکوالو په منځ کې «سارتر» هغه څوک ؤ، چې له خپلو فلسفي او فکري تمایلاتو تر څنګ یې په ادبیاتو کې د تعهد، التزام او د ځان

مسئول بللو پلوي توب کاوه، خود دده دغه مفکورې د يوشمېر ادیبانو له نیوکو سره مخ شوې، له دې امله سارتر په ۱۹۴۵م کال د «نوي عصر» په نوم د يوې میاشتني بنسټ کېښود. ده د دریو کلونو په اوږدو کې دغې میاشتني ته د ادبیاتو د تعهد او ماهیت په اړه مقالې ولیکلې، چې وروسته د «ادبیات څه شي دي؟» په کتاب کې راټولې او چاپ شوې.

په دغه کتاب کې د ادبیاتو په اړه یو تیوریک بحث شوی دی. د سارتر ددغه اثر له محتوا او نظریاتي اړخ سره ځینې لوستونکي ډېر موافق نه دي، خو په هغه کې د سارتر د افکارو ژورتیا، د معلوماتو پراختیا او د سبک ښکلا د ټولو له خوا د منلو او ستایلو وړ دي.

سارتر ددغه کتاب او نورو لیکنو له لارې، تر هر چا زیات د لیکوال د مسئولیت، رسالت او ژمنتوب په باب خبرې کړې دي، د ښاغلي اکبر کرګر په اند: «نوموړی له دوهمې نړیوالې جګړې وروسته په روښانفکره ټولنو کې د ادبي تعهد او مسئولیت مسئله وغځوله او ددې لپاره چې هغه ته فلسفي بستر ورکړي، نو د ادبیات څه شی دي؟ اثر یې ولیکه، نوموړي په خپل اثر کې آزادي، عمل او مسئولیت سره موازي او برابر بولي، د هغه په نظر لیکوال څرنگه عمل کوي؟ هغه ځواب وایي، چې د لیکوال له لارې عمل کوي... او نړۍ او چاپیریال بدلوي.» سارتر لیکي: «په وږې نړۍ کې د ادبیاتو مفهوم څه شی دی؟ ښایي ووايو چې ادبیات د اخلاقو په څېر کلیت او ټولیز کېدو ته اړتیا لري، که لیکوال غواړي لوستونکي یې ډېر وي، ښایي د خلکو په کتار کې ودرېږي، یعنې د دوو میلیارډو وږیو خلکو په کتار کې، که نه د یوې ځانګړې او ممتازې طبقې په خدمت کې به وي او له همدې ممتازې طبقې سره به په زېښاک کې شریک وي.» «د ورېښمو ټول، عبدالغفور لېوال»

د سارتر او په مجموع کې د ټولو اګزیسټنسیالیستو لیکوالو سبک او ادبي تګلارې که د نړۍ په سطحه سل په سلو کې پلویان نه دي پیدا کړي، لږ تر لږه په بېلابېلو هېوادونو، ژبو او فرهنگونو کې یې ځینې ادیبان او روښانفکران اغېزمن کړي دي. حتی که چېرې موږ د افغانستان معاصر ادب ته نظر واچوو، داسې ادیبان او روښانفکران لرو، چې د سارتر او نورو اګزیسټنسیالیستو لیکوالو له اشارو و افکارو سره اشنا وو او لږ او ډېر یې ترې اغېز مندلی دی. د ساري په توګه زموږ په هېواد کې پوهاند ډاکټر بهاولدین مجروح هغه څوک ؤ،

چې په فلسفه پوهېده، رواني او فلسفي اثار يې ليكلي او د خپل شهکار اثر «**حائاني بنامار**» پيل يې د سارتر له يوې کيسې او يوې جملې څخه کړی دی. د پوهاند مجروح د دغه اثر پيل داسې دی:

«داسې وايي

چېرته لرې يولوی ښارؤ

په دې ښار کې اوسېده يولوی سړی هم

د ولس په هوښيارانو کې هوښيارؤ

سوچ وهل، فکر کول يې کسب او کارؤ

د جهان او ژوند رمزونو لټول ده

په دفتر و په اوراقو، کتابو کې

يوه ورځ د ورځ يې دا شاته بيان کړو:

تر کوم وخته چې دا ځمکه دا اسمان وي

تل دهر انسان دوزخ به بل انسان وي»

په پورته کرښو کې له «لوی سړي» څخه د پوهاند مجروح موخه «ژان پل سارتر» دی او يوه ورځ يې چې کوم بيان کړی، هغه هم د سارتر وينا ده. د پښتو ادب د تکړه شاعر او څېړونکي عبدالغفور لېوال په اند: (مجروح غواړي، خپل تيزس او فلسفي وړاندیز د اگزیسټنسيالېزم د نامتو استازي فرانسوي ژان پل سارتر د مشهورې مقولې «تل يو انسان د بل انسان دوزخ دی» په وړاندې ودروي. مجروح ټينگار کوي، چې د انسان لپاره د هغه خپل نفس دوزخ دی، له دې ځايه وروسته شاعر د خپل وړاندې شوی تيزس د زيات لپاره د افسانې په چوکاټ کې د ننه د انسان اروايي منځ ته ننوځي. نفس د يوه بنامار په توگه تمثيولي او دا ښيي، چې دغه بنامار څنگه د شعور او يا تحت الشعور په ساحه کې منځته راځي، وده کوي او دومره پرمخ ځي، چې په خپله د شعور څېښتن «انساني اروا» په بنامار بدلوي.) «د ورېښمو تول، لېوال»

موږ که د پښتو ادب په زېږه لمن کې په کوم بل فلسفي ليکوال يا شاعر پسې سترگې اړوو، نو تر ټولو لومړی مو «غني خان» تر سترگو کېږي. د پښتو ادب څېړونکو غني خان په بنسټيز ډول د فکر شاعر بللی دی او هغه هم د فلسفي فکر. غني خان خپله فلسفه د شعر په چوکاټ کې وړاندې کړې ده. دده د فلسفې مرکز

هم د اگزیستېنسیالېزم غونډې «انسان» دی او په انسان کې د انساني ژوند او مرگ فلسفه.

غني خان هم پر خپلو اسلامي او پښتني ارزښتونو پوهېده او هم پر اگزیستېنسیالېزم. همدا لامل دی، چې دده شعر که هرڅومره اگزیستېنسیالېزم ته نږدې هم شي، بیا هم د خپلې ټولنې رنګ او بوی نه بایلې.

موږ ددغه نامتو فلسفي شاعر «غني خان» ځینې شعرونه او خبرې د اگزیستېنسیالېزم د نوموتي استازي «ژان پل سارتر» له ځینو افکارو او خبرو سره د موضوع د نږدېوالي له مخې راوړو:

سارتر وایي:

«انسان د انتخاب حق لري او کولی شي، له امکاناتو څخه په استفادې سره

خپل ځان له خپلو هدفونو او ارمانونو سره عیار کړي.»

«یوازې زه یم، چې دیو شي ښه والی او بدوالی څرګندوم.»

«د بشر جوړونکی په خپله بشر دی.»

غني وایي:

«او ما ځان له ساز کړ پخپله جوړ

د خپل خوب نه، د خیال نه

د خپل غم نه، د مستی نه

د خپل ټول نه، د خپل تال نه

او ما ځان له یار کړ پخپله جوړ

د خپل سوز نه، دارمان نه

د خوبونو نه، درنګونو نه

د گلونو نه، د خزان نه

او ما ځان له غم کړ پخپله جوړ

د خندا نه، د خوشالۍ نه

د وصال نه، د خمار نه...

او ما ځان له ژوند کړ پخپله جوړ

دامید نه، دریا نه

د تیارو نه، د ښېرو نه

د غمو نه، د سودا نه

او ما حآن له مرگ کړې، پخپله جوړ
د ژوندون نه، دمستی نه
د سپرلي نه، د ژپړو گلونو نه
د لالونو نه، د ځوانۍ نه»

سارتر وايي:

«هستي او نېستي د یو او بل په مقابل کې دوی مترادفې خبرې دي او په
ښکاره یو له بل سره مخالفې دي؛ خو داسې نه ده، ځکه نیستي او نشتوالی
د هستۍ او شتوالي په وجود کې ده، که چېرې هستي نه وای، نېستي به
هم منځته نه وای راغلې.»

غني وايي:

«مرگ او زندگي یوه ده، غم او خوشالي یوه
ژوند چې چیرته نه وي، مرگی چاهلته لیدلی»

سارتر وايي:

«انسان په دې نړۍ کې تنها او لاچاره دی، بېګانه او اجنبي دی، خو که چېرې خپل
حالت ته اندېښمن او مضطرب شي، نو د لاچارۍ او بېګانګۍ احساس یې نور هم
زیاتېږي.»

غني وايي:

«وروره دی دا جهان، یو مکان دفنا
ورته مه کړه ژړا، ورته مه کړه ژړا
دی یو خوب دا ژوندون، دا ځوانی یوه نشا
ولې ځې په ژړا، ولې ځې په ژړا»

سارتر وايي:

«دوزخ یعنې تاسې
جهنم یعنې د تاسو او یانورو خلکو حضور
یا انسان، انسان ته دوزخ دی
او هر انسان ته بل انسان جهنم دی»

غني وايي:

«دې گوگل کې مې دننه
هم دوزخ دی، هم جنت...»

دې ګوګل کې مې دننه
 هم دنیا ده، هم عقبا
 داهم لاره، هم کاروان دی
 هم تدبیر دی، هم قسمت
 پروت په دې کې ټول داستان دی
 دجزا او دسزا»

سارتر وايي:

«لیکوال او شاعر دواړه له ژبې سره، سروکار لري، خو د دواړو چلند بېل دی... داسمه ده، چې نثر لیکونکی یې هم لیکي او شاعر یې هم لیکي؛ خو د دواړو ډولونو د لیکلو ترمنځ توپیر موجود دی. ګڼه وچه یې یوازې د لاس خوځښت دی، چې کلمات پرې لیکي، پردې سربېره، دده نړۍ او د هغه بل سره جلا دي. هغه څه چې د یوه چا لپاره رښتوني دي، د بل لپاره نه دي...»

غني وايي:

«زما خیال دی، چې په ژوند کې د یوه شاعر مرام او هدف له یوه مبلغ او ملا څخه پینځې جلا او بل شان دی... یو شاعر باید د فکر او خیال، قول او عمل په ډګر کې د ښکلا او ښایست عبادت وکړي او انسان دې ته مجبور کړي، چې هغه دخپلو خواهشاتو له ګندګیو څخه خپل مخ د خپل باغي عدن خواته واړوي. دا کار په پند او نصیحت نه شي کېدای، زما هغه خلک بد ایسي، چې ما ته نصیحتونه کوي.»

سارتر وايي:

«د شعر حکم یو ډول لوبه ده، چې هر چا بایلو، نو ګټونکی یې شو، اصیل شاعر هغه دی، چې ددې لپاره چې وړونکی شي، ماتې که د مرګ په بیه هم وي مني یې... موږ انسان ته په تراژدیک لید ګورو، تراژدیک لید او شاعرانه لید سره یو شی دی.»

غني وايي:

«ترکومه چې په ژوند کې د عذاب او مصیبت، درد او غم تعلق دی، نو زما خیال دی. د ښکلا د تخلیق لپاره د هغې قسمت ادا کول لازم دي، هریو شاعر او فن کار د بورډونونکی قسمت ادا کوي او په دوی کې یو څو کسان خوشبخته وي، چې د ښکلا او دلربایی یو شاخکی راپیدا کړي. د هنر،

ژان پل سارتر

ښکلا او دلربايي د منعخته راوستو لپاره، ته بايد چې د ژوند درد و غم ته ورمخامخ شي.»

سارتر وايي:

«د شاعر هدف دا نه دی، چې ماتې او شکست نړيوال مسير ته داخل کړي. حقيقت دا دی، چې د هغه سترگې يوازې ماتې او تباهي ويني، شاعر يوازې د ماتې سندر نه وايي، بلکې د ماتې په ليدو سره له هغه تېرېږي او په بل اړخ کې د انسان له ماتې خوړونکي ذات سره مخامخ کېږي او پخپله يوه شېبه کې د انسان د ژوندانه يوه شېبه احساسوي.»

غني وايي:

«شاعر د خپل ماحول غلام وي، دده مثال د يوه داسې حيوان دی، چې د هغو پر وجود خرمن نه وي؛ که هسې لږ د اغزي خوکه وروړې، نو په کړيکو ځان وژني او که هسې لږ آرام ورشي، نو د خوشالي نه بې هوشه کېږي.»

د پښتو ادب په معاصرو فلسفي شاعرانو کې يو بل وتلی شاعر «هاشم بابر» دی. هاشم بابر د پښتو نوې شاعرۍ په نړۍ کې د ځانگړي سبک او اسلوب خاوند دی، دده په ټوله شاعرۍ باندې د غني خان غوندې د فلسفې رنگ راخپور دی. څېړونکو هاشم بابر ته په پښتو ادب کې د وجودي فلسفې يا اگزيستېنسيالېزم د استازي خطاب کړی دی. نامتو شاعر «غني خان» د هاشم بابر په يوې شعري ټولگې «سيوري» باندې سريزه کښلې، غني خان ددغې سريزې په يوه برخه کې ويلې: «که په يورپ کې سارتر ددې فلسفې پيغمبر دی، نو په پښتو کې يې هاشم بابر خليفه دی.»، په خپله هاشم بابر د غني خان ددغې وينا په هکله ويلې: «د سارتر فلسفه او ادبي ليکونه، ما د غني خان ددې ليک نه پس لوستي دي. کېدی شي، چې خپلې زمانې موږ دواړه هم په يوه غم اخته کړي يو.»

هاشم بابر د خپل ځان او خپل شعر په اړه ويلې:

«زه له فناه نه ډېر وېرېم او زما په شاعرۍ کې د فناه وېره ډېره غالبه ده.»

د بابر دا خبره د اگزيستېنسيالېزم د يوه بل استازي «البرټ کامو» له دغې وينا سره اړخ لگوي، چې وايي

«د انسان عظمت په دې کې دی، چې پوهېږي مړ به شي.»

او «سارتر» وايي:

«له مرګ او لوږې څخه په دايمي توګه د خطر احساس، انسان ته د ژوند

حق او معنا ورپېژني.»

هاشم بابر له خپل پيدا ايست څخه د راپيدا شويو وېرو تصوير د خپل شعر په څو

کړښو کې داسې راوړي:

«دا وېرې ترهې چې په موږ اوسېږي

دغه جوړ ځکه چې بې ځايه يو

نه مېلمانۀ يو نه پر او لرو

پښې په ګرنگونو ږدو

ددې ګنګوسو نه به خلاص څنګه شو

څنګه به بچ شو»

او بل ځای وايي:

«نه لاس وهلی شم، نه پښې، لوڅو نغښتی يم»

مرګی په ژوند وينم، نصيب داسې راوستی يم»

سارتر وايي:

«انسان د خپل وجود په جال کې نښتی دی او په بيخي بې مطلبه دنيا کې

اوسي، خو له دې سره سره له خپل وجود څخه تېښته نه شي کولی.»

خو هاشم بابر له سارتر څخه په دغه ځای کې لاره بېلوي:

«يولوی جهان را کې بې تابه اوسي

خدايه! څه دې له معامله خو وکړه»

او يا:

«زه هاشم په ځان کې شته هسې اوسېرم

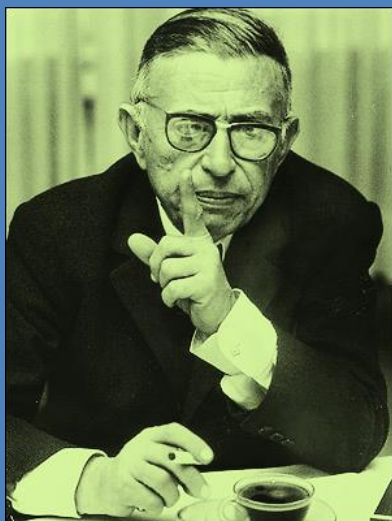
چې زخمونه مې يې سره دي له رخساره»

نه غواړم ته تاته ووايم
چې څومره مينه درسره لرم
مينه داسې شى نه ده
چې په ويلو څرگنده شي
(سارتر)

وگړي د خپلو کمبودو په اندازه
نور وگړي آزاروي...
(سارتر)

نړۍ د بې عدالتۍ سيمه ده
که چېرې يې منې
په جرم کې ورسره
شريکېږې او که چېرې
غواړې بدله يې کړې
په جلاد باندې بدلېږې.
(سارتر)

د سارتر لنډې ويناوې

کله چې یوازې شو
د ملګري په لټون کې وو
کله چې ملګری پیدا کړو
بیایې د عیبونو په لټون کې وو
او کله چې یې له لاسه ورکړو
بیایې په خاطرو او یادونو پسې ستړي وو.

«سارتر»

★ ★ ★

یو انسان د نورو انسانانو شمېره ده او په هماغه اندازه ارزښت لري، لکه نور
انسانان چې یې لري. «سارتر»

★ ★ ★

شله ګي چې تر آزاره ونه رسېږي، «پارونه او پوهونه» ده، خو که چېرې د
آزار تر بریده ورسېده، «شکنجه» ده. «سارتر»

★ ★ ★

زه له هغو قربانیانو څخه نفرت کوم، چې خپلو محکومونکو ته احترام
لري. «سارتر»

★ ★ ★

له ټولو سره مې وفا وکړه او له هېچا څخه مې د وفا تمه ونه کړه، په دې
ډول ډېر آرام وم. «سارتر»

★ ★ ★

نړۍ د بې عدالتۍ سیمه ده، که چېرې یې منې، په جرم کې ورسره
شریکېږې او که چېرې غواړې بدله یې کړې، په جلا د باندې بدلېږې.

«سارتر»

★ ★ ★

هغه ایمان چې یوازې په یوه وسوسه او یوه زمزمه ضعیف شي، ایمان نه،
بلکې یو خیال او سراب دی. «سارتر»

★ ★ ★

زموږ خوی، چلند او کړه وړه، زموږ په فکر پورې اړه لري، هېڅوک نه شي
کولی، په موږ کې د موږ د فکر خلاف چلند، خوی او کړه وړه رامنځته
کړي. «سارتر»

★ ★ ★

سیاست یعنې ځان لوړ ګڼل او نور خلک خپل دغه باور ته وادارول.
«سارتر»

★ ★ ★

کله چې موږ وایو، چې بشر په خپل انتخاب کې آزاد دی، منظور مو دا
دی، چې له موږ څخه هریو، هر هغه څه چې غواړو یې، په آزادانه ډول یې
انتخابولی شو. «سارتر»

★ ★ ★

خبره دا نه ده، چې یو شی له منځه ځي، کوم څه چې له منځه ځي، د هغو یاد
هم له منځه ځي. «سارتر»

★ ★ ★

بنایي تر ټولو لویه ستونزه دا وي، چې ژوند لکه څنګه چې موږ پېژانده،
هغه پای ته رسېدلی دی، خو تراوسه داسې څوک نشته، چې وپوهېږي،
چې څه شي یې ځای نیولی دی. «سارتر»

★ ★ ★

زه هغه وخت آزاد یم، چې د نړۍ ټول وګړي آزاد وي، ترڅو چې په نړۍ کې
یو کس هم اسیر وي، آزادي بې معنا ده. «سارتر»

★ ★ ★

هغه څه چې بشر ته د ژوند کولو امکان وربښي، عمل دی. «سارتر»

★ ★ ★

ادبیات بنایي ونه شي کولی، د جنګ او وینو تویولو مخه ونیسي،
بنایي یو ماشوم هم له مرګه ونه شي ژغورلی، مګر داسې څه کولی شي،
چې نړۍ ورباندې فکر وکړي. «سارتر»

★ ★ ★

انسان د خپل ځان په ساتلو او پاللو باندې مجبور دی. «سارتر»

★ ★ ★

ترڅو چې په بشپړ ډول ډاډمن نه شم، هیله او امید له لاسه نه ورکوم.

«سارتر»

★ ★ ★

هغه څه چې له سړي څخه یو سست عنصره انسان جوړوي، له عمل څخه

تېښته او تسلیمېدل دي. «سارتر»

★ ★ ★

بشر ترهغه وخته پورې بې ارزښته دی، ترڅو چې یې خپلو طرحو او

فکرونو ته واقعیت نه وي ورکړی. «سارتر»

★ ★ ★

انسان یو تېری کونکی ژوی دی او د هرشي چې علاقه من شي، په هغو

باندې یرغل کوي، د انسان زړه د یرغل او تجاوز ټاټوبی دی او هره

علاقه او سلیقه یې له یرغلیز خوی څخه پیروي کوي. «سارتر»

★ ★ ★

که چېرې نه شې کولی، له پسرلي څخه خوند واخلي، دا په دې دلیل نه

کېږي، چې نور خلک دې هم ترې خوند وانهخلي. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې هیله او امید مري، کله چې د هیلې او امید کوچینی امکان هم

له لاسه ورکوي، نو د هیلو او امیدونو څخه تشته فضا په خیالونو،

ماشومانه فکرونو او له حقیقته په لیرې کیسو باندې ډکوي او دا ټول د

خپل ژوند د دوام لپاره. «سارتر»

★ ★ ★

هېڅکله په هغه لار مه ځه، چې پای یې درته څرگند نه وي. «سارتر»

★ ★ ★

که چېرې تفاهم او پوهاوی نه وي، دوستي منځته راتله، خو مینه او

محبت نه. «سارتر»

★ ★ ★

هر هنري اثر، یو ناواقعي امر دي. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې د انسان کومه اړتیا رفع شي، بیا نو داسې فکر کوي، لکه هغه اړتیا چې نور هېڅ مفهوم نه لري. «سارتر»

★ ★ ★

د ژوند د جگړې پر وړاندې، ماشومان او سپین بېړي په یوه لیکه کې ولاړوي. «سارتر»

★ ★ ★

انسان هغه مهال له خپله ځانه د رضایت احساس کوي، چې کله کوم ښه کار ترسره کوي. «سارتر»

★ ★ ★

په خوب او خوراک کې اندازه او اعتدال په پام کې نیول، له ژوند څخه د خوند اخیستلو بنسټ جوړوي. «سارتر»

★ ★ ★

ټول ښکلي او منلي شیان چې وینې یې، ذهن ته یې وسپاره، ترڅو د تل لپاره له تاسو سره پاتې شي؛ دا ځکه کوم وخت چې دغه شیان نه وي او یا نشته شي، ته به یې وینې او له تا څخه به نه وي ورک شوي. «سارتر»

★ ★ ★

موږ تل باید اخلاق جوړ کړو او ارزښتونه وپنځوو. «سارتر»

★ ★ ★

ټول وایي، هیله، هوس او ارمان د ځوانانو لپاره گناه نه ده، خوزه وایم، چې ان د زړو او سپین بېړیو لپاره هم نه ده. «سارتر»

★ ★ ★

هېڅ داسې دقت نشته، چې گټه او بریا دې ونه لري. «سارتر»

★ ★ ★

انسان په دغې نړۍ کې یوه نابلل شوي مېلمه ته ورته دی، چې عدم او نېستي یې ترڅنګ قدم وهي او د برخلیک او سرنوشت سیوري یې هره شېبه پر سر تاوېږي. موږ یوازې د خپل ژوند، بقا او شته والي پیروي کوو او نوره نړۍ راته بې مفهومه ښکاري. «سارتر»

★ ★ ★

بشرد ارزښتونو منځته راوړونکی دی. «سارتر»

★ ★ ★

تاریخ کوم خود کاره او بې موټروانه ماشین نه دی، تاریخ په یوازې سر
استقلال نه لري، بلکې تاریخ همغه شی دی او همغه شی کېږي، لکه موږ
یې چې غواړو. «سارتر»

★ ★ ★

رقابت پر خپل ځای او رفاقت پر خپل؛ دا دواړه یو د بل مانع نه دي.

«سارتر»

★ ★ ★

له اسمانه ځمکې ته را اورېدل، عجیبه نه دي، له ځمکې څخه اسمان ته
اورېدل عجیبه دي. «سارتر»

★ ★ ★

نیکي زموږ د زړه په ژورو کې او حقیقت زموږ د ادراکو په مبهمو زاویو
کې ځای لري. «سارتر»

★ ★ ★

له مرګ او لوږې څخه په دایمي توګه د خطر احساس، انسان ته د ژوند
حق او معنا ورپېژني. «سارتر»

★ ★ ★

هر څومره چې ژوند سختېږي، هغومره اسانه کېږي هم. «سارتر»

★ ★ ★

خلک له هر شي څخه خبرې کوي، په ځانګړې توګه له هغه شي څخه
زیاتې خبرې کوي، چې نه ورباندې پوهېږي. «سارتر»

★ ★ ★

آیا هغه څوک چې اطاعت او ګوښه ګیري د پرمختګ لامل بولي او په
ژوند کې د هېچا ځواب نه شي ویلی، د آزادۍ خوی په خپل ځان کې نه
وژني؟ «سارتر»

★ ★ ★

هغه څوک چې ډېره بېړه لري، ښایي ژر ور سپړي...
خوله ډېرې ستومانی سره. «سارتر»

★ ★ ★

بشر باید هره لحظه خپل ځان جوړ کړي. «سارتر»

★ ★ ★

«ارزښت» له دې پرته بل څه نه دی، دا موږ یو چي په ارزښت مو منلی دی
او هغه ته معنا ورکوي. «سارتر»

★ ★ ★

ښايي ستاسې «نن» په «پرون» بدل شي، مگر امکان لري، ستاسې
«سبا» هېڅکله «نن» نه شي. «سارتر»

★ ★ ★

که چېرې غواړئ د منډو وهلو له لارې ځانوژنه وکړئ، لومړی باید په ښه
ډول منډې وهل زده کړئ. «سارتر»

★ ★ ★

ستا د نن غیرت، ستا د اولادو او هېواد د سباني نېکمرغۍ ضامن دی.
«سارتر»

★ ★ ★

انسان د هغو څه مجموعه نه ده، چې دی یې لري، بلکې د هغه څه مجموعه
هم ده، چې لا تراوسه یې نه لري، خو د درلودلو توان او ارمان یې لري.
«سارتر»

★ ★ ★

بشر خپل هدف د خپل ځان د ننه نه، بلکې له خپله ځانه یې د باندې لټوي.
«سارتر»

★ ★ ★

انسان باید دا خوی واخلي، چې په لږ شي هم ځان خوشاله کړي شي، که
چېرې لږه غوښتنه ولری، په لږو شيانو خوشاله کېږي. هرڅومره چې خپلې
اړتیاوې راکمې کړئ، هغومره به دې د ژوند چارې سمې او منظمې شي.
«سارتر»

★ ★ ★

له عمل او چلند پرته، بشر هېڅوک دی. «سارتر»

★ ★ ★

قلم چې هر ډول وغواړي خوځي. اصلي خبره داده، چې څنگه، د چا لپاره
او څه ډول یې خوځوي. «سارتر»

★ ★ ★

دوزخ له کومه ځايه پيل کېږي؟ له بندگۍ او اسارت څخه؛ له جنگ او وينې تويولو څخه او له هغو قوانينو څخه چې له موږ څخه آزادي او خپلواکي تروپي. «سارتر»

★ ★ ★

استعداد ذاتي او غريزي دی، مگر د ژوندانه په اوږدو کې د هغو په اندازه باندې زياتونه کېدلی شي. «سارتر»

★ ★ ★

که چېرې هڅه او کوشش نه وای، بشر به د خپل تمدن څرک هم نه وای ليدلی. «سارتر»

★ ★ ★

انسان نه شي کولی، همېشه نرم ووسي، کله ناکله د شخۍ او تندی شېبه هم لري. «سارتر»

★ ★ ★

زمونږ ارزښت په دې کې دی، چې په ژوند کې څه ډول انتخاب کوو.

«سارتر»

★ ★ ★

بشر د خپلو اعمالو له مجموعې او د خپل ژوند له کشمکش پرته بل هېڅ شی نه دی. «سارتر»

★ ★ ★

په ادبياتو کې دا هيله مه کوئ، چې همېشه دې يوه کليمه، يوه معنا ورکړي. «سارتر»

★ ★ ★

په نړۍ کې بشپړه نېکمرغي وجود نه لري، خو ځينې وخت يې نښې نښانې رامنځته کېږي. «سارتر»

★ ★ ★

که چېرې کومه مينه او محبت ځان د انسان په عمل او چلند کې راڅرګند نه شي کړی، هغو ته مينه او محبت نه ويل کېږي. «سارتر»

★ ★ ★

بشر په لومړي سر کې پخپله رابشپړ شوی موجود نه دی، بلکې د خپلو
اخلاقو په ټاکلو او بشپړولو سره ځان جوړوي. «سارتر»

★ ★ ★

هېڅوک نړۍ ته قهرمان نه راځي. «سارتر»

★ ★ ★

د هنر او اخلاقو ترمنځ یو شریک ټکی دا دی، چې دواړه زموږ د نوبت او
ابداع له مخې منځته راځي. په نړۍ کې زموږ د عمل او عقل له دخالت
پرته نه اخلاق منځته راځي او نه هنر. «سارتر»

★ ★ ★

بشر چې هر مهال نړۍ ته راځي، له داسې راتلونکي سره مخامخ دی، چې
هغه باید په خپله د ځان لپاره وټاکي. «سارتر»

★ ★ ★

فلسفه د پوهېدلو وړشۍ ده، نه د یادولو. «سارتر»

★ ★ ★

بشر محکوم دی، ځکه پخپله نه دی راپیدا شوی، خو په عيني حال کې
آزاد هم دی، ځکه له کومه وخته چې یې د ځمکې پر مخ گام اېښی، د ټولو
هغو کارونو مسئول دی، چې دی یې ترسره کوي. «سارتر»

★ ★ ★

بشر یو داسې موجود دی، چې تر بل هرڅه زیات خپلې راتلونکي ته
زیاته تلوسه لري او یوازنی موجود دی، چې په دې پوهېږي، چې زه
راتلونکی لرم. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې موږ وایو، بشر د خپل ځان مسئول دی؛ منظور مو دا نه دی، چې
وایو، انسان یوازې د خپل ځانگړي فردیت مسئول دی، بلکې موخه مو
دا ده، چې وایو، هر فرد د بشریت د ټولو افرادو پر وړاندې مسئولیت
لري. «سارتر»

★ ★ ★

ستاسې فکرونه ترهغه وخته پورې حقیقت نه بلل کېږي، ترڅو مو په
عمل باندې لاس نه وي پورې کې. «سارتر»

★ ★ ★

د بشر مفهوم یوازې هغه نه دی، چې په خپل ذهن کې یې لري، بلکې هغه دی، چې له خپله ځانه یې غواړي. «سارتر»

★ ★ ★

انسان هغه څه دی، چې دی یې له خپله ځانه جوړوي. «سارتر»

★ ★ ★

د یوه لېوني خبرې د هغه موقعیت په اړه پوچې دي، په کوم کې چې دی دی، مګر پخپله د هغه د لېونتوب په برخه کې پوچې نه دي. «سارتر»

★ ★ ★

هېڅوک نه شي ویلی، چې د نقاشۍ د هنر اتلونکی به څه ډول وي او په هېڅ هغه تابلو باندې قضاوت نه شي کېدای، چې تر اوسه لا انځور شوي نه وي. «سارتر»

★ ★ ★

تاسې آزاد یی، د آزادۍ لار ځانته په خپله راجوړه کړئ. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې موږ وایو، بشر په خپل انتخاب کې آزاد دی، مطلب مو دا دی، چې له موږ څخه هر یو، په پوره خپلواکۍ ځان انتخابوو او څرګندوو، بشر همغه دی، چې خپل ځان یې غوره کړی دی. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې زموږ مینه له حیواناتو او ماشومانو سره تر حد واوړي، غیر انساني بڼه غوره کوي. «سارتر»

★ ★ ★

د نړۍ ټول دار او مدار داسې دی، چې ګویا ټولو انسانانو د یو او بل په کارونو کې سترګې ګڼلې دي او هر یو خپله طریقه او سلیقه له یوه او بل څخه تنظیموي. «سارتر»

★ ★ ★

زما په وجود کې داسې زیات په کار نه اچول شوي، استعدادونه، ذوقونه او امکانات شته، چې زما د ژوند ارزښت په هغو پورې تړلي دي، نه په هغو معمولي کارونو پورې چې په ژوند کې یې ترسره کوم. «سارتر»

★ ★ ★

انسان هغه مهال خپل تصویر په لاس راوړي، چې کله په جدي او
مسئولانه توګه له ژوند سره مخامخ شي؛ انسان له دغه تصویر پرته بل
هیڅ شی نه دی. «سارتر»

★ ★ ★

بشر له هغو شي پرته بل هیڅ هم نه دی، کوم څه چې ده له خپله ځانه جوړ
کړی دی. «سارتر»

★ ★ ★

حتیٰ اخلاص او صداقت که له فکر سره ملګری نه وي، بې حاصله دی.

«سارتر»

★ ★ ★

یوازې انسان هغه اروا ده، چې د سپکاوي او تهمت په وړاندې د دفاع
لوری نیسي او په مقاومت لاس پورې کوي. «سارتر»

★ ★ ★

له شکه پرته، زما د ژوند انجام به هم د هغه د پیل په څېر وي، ژوند مې د
کتاب په پرانستلو باندې پیل کړ او ښایي د کتاب په بندولو به خاتمه
ورکړم. «سارتر»

★ ★ ★

هغه مهال چې تاسې «تلیپاتې والی» پکې له لاسه ورکوئ، ژوند مو هم
خپله معنا له لاسه ورکوي. «سارتر»

★ ★ ★

آیا ماشومان هغه هندارې نه دي، چې په هغو کې هم د مرګ څېره ووينو؟

«سارتر»

★ ★ ★

موږ آزادي د آزادۍ لپاره غواړو او زموږ دغه غوښتنه په هر وخت کې
شونې ده. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې ېډایان جګړه جوړوي، دا فقیران دي، چې ژوند پکې له لاسه
ورکوي. «سارتر»

★ ★ ★

سست عنصره شخص د هغو عمل او چلند له مخې پېژندل کېږي، چې دی یې هر وخت ترسره کوي. هغه څه چې خلک یې په مبهم او ناڅرګند ډول محسوسوي، د هغوی د وېرې او ډار لامل کېږي. همدا لامل دی، کله چې موږ د سست عنصره شخص یادونه کوو، د همدغې سست عنصرې او وېرې په سبب یې مقصر او تورن بولو. «سارتر»

★ ★ ★

په عشق کې یو جمع یو، بېرته یو کېږي. «سارتر»

★ ★ ★

موږ یو او بل ته ورته یو، خو په حقیقت کې دغه ورته والی هم د ځان لپاره نقص بولو. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې بدمرغۍ او نا هیلیۍ له حده اوږي، انسان ته د نېکمرغۍ حقیقت ور معلوموي او د نړۍ پر وړاندې یې ځواکمنوي. «سارتر»

★ ★ ★

خیر نیتیاوې په اوبو کې د لاندې لوېږي. «سارتر»

★ ★ ★

موږ چې کله د آزادۍ چيغې وهو، هدف مو دا دی، چې دغه آزادي په نورو خلکو پورې اړه لري او همداسې د نورو خلکو آزادي زموږ په آزادي پورې تړلې ده. «سارتر»

★ ★ ★

موږ د هغه صفاتو او انگېزو تابع یو، چې د هغو نښې نښانې په ژور ډول زموږ په زړه او ذهن کې ځان راڅرګندوي. «سارتر»

★ ★ ★

که غواړې په ښه ډول ژوندی پاتې شې، نو په خپل ځان کې ځینې هیلې او غوښتنې ووژنه. «سارتر»

★ ★ ★

په شعر کې کلمات هغسې نه کارول کېږي، لکه په نثر کې چې کارول کېږي. په شعر کې له کلماتو څخه استفاده نه کېږي، بلکې هغو ته

استفاده ورکول کېږي... شاعر له ژبې څخه د وسیلې په توګه کار
اخیستل پرېږدي او شاعرانه چلند ورسره کوي. «سارتر»

★ ★ ★

د شعر حکم د انځورګرۍ، مجسمه جوړونې او موزیک جوړولو حکم دی،
په شعر کې کلمات د نښو نښانو معنا او وظیفه نه لري، بلکې د «شي» په
توګه منل کېږي. «سارتر»

★ ★ ★

ژوند له ګډوډۍ او هرج مرج پرته بل هېڅ شی نه دی. «سارتر»

★ ★ ★

ډېر وخت کېږي، چې موږ مړه شوي یو، فقط له هماغه وخته، چې نور د چا
په درد نه خورو. «سارتر»

★ ★ ★

انسان د خپل وجود په جال کې نښتی دی او په یوه بیخي بې مطلبه دنیا
کې اوسي، خوله دې سره سره له خپل وجود څخه تېښته نه شي کولی.

«سارتر»

★ ★ ★

«جهان» د احتمالاتو جهان دی او له دې کبله آزاد دی. د راتلونکي
دروازه خلاصه ده او تېره هېره ده، نو ټول شیان آزاد دی، دغه بڼ، دغه ښار
او حتی په خپله زه. «سارتر»

★ ★ ★

هېڅ شی، تر زړه اسانه نه ماتېږي. «سارتر»

★ ★ ★

زه هېڅکله خپلو باطني افکارو له نورو خلکو څخه د برتری احساس ته نه
یم هڅولی، له دې مخې له امکاناتو او وسایلو څخه مې پرته خپل ځان
تلیاتې توب ته سپارلی دی. «سارتر»

★ ★ ★

په مرګ باندې یو محکوم شوی انسان پوهېږي، چې دده لپاره ټول شیان
مجاز دي. «سارتر»

★ ★ ★

دا په ما يو مجبوريت دى، كله چې خپله آزادي غواړم، نو بايد د نورو
آزادي هم وغواړم. «سارتر»

★ ★ ★

موږ په داسې ډول پيداشوي يو، چې سره له دې چې زيات رنځونه او
ستونزې پر موږ راتپل شوې، بيا هم غواړو خپل رول په نړۍ کې په ښه
ډول ادا کړو. «سارتر»

★ ★ ★

د هستۍ او نېستۍ ترمنځ يوه مرموزه رابطه شتون لري. «سارتر»

★ ★ ★

انسان همېشه بایلوونکی دی، يوازې ناپوهان فکر کوي، چې
بایلوونکی نه دی. «سارتر»

★ ★ ★

يو پوچ انسان هېڅکله د ځانوژنې اقدام نه کوي، بلکې غواړي ژوند
وکړي او پرته له دې چې سبا ولري، پرته له دې چې اميد او آرزو ولري او
پرته له دې چې خپل کار ته تسليم شي، غواړي ژوندی پاتې شي. پوچ
انسان خپل وجود د طغيان او سرکشی په حال کې تائيدوي. مرګ ته په
بې تفاوته نظر گوري او بالاخره همدغه جادو د نوموړي په وجود کې
خپلواکي پوکي. «سارتر»

★ ★ ★

ناروغي کله ناکله کوم ژر تېرېدونکی بحران نه وي، پخپله زما د وجود
يوه برخه شي او پخپله «زه» شي. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې موږ د سپکاوي او حقارت پر وړاندې نه درېږو او تسليمي غوره
کوو، آيا له خپل ځان څخه د ژوند کولو حق نه سلېوو؟ «سارتر»

★ ★ ★

هر ژوندی موجود له کوم دليل څخه پرته زېږي، د ضعف له مخې خپل
ژوند ته دوام ورکوي او په تصادف سره مري. «سارتر»

★ ★ ★

امن، عدل، آزادي او مساوات د يوې ټولنې د پرمختګ ضامن دي.

«سارتر»

★ ★ ★

کله چې انسان هېڅ کار نه کوي، نو داسې فکر کوي، لکه ټول کارونه چې دی کوي. «سارتر»

★ ★ ★

موږ چې داسې ناراحت او غم لري یو، نور له هېڅ شي نه، یوازې له خپله لاسه یو. «سارتر»

★ ★ ★

ددې لپاره چې نیستي وپېژنو، لومړی باید پوه شو، چې هستي کومه ده؟ «سارتر»

★ ★ ★

د ژوند چین د مرګ په خوا بهېږي. «سارتر»

★ ★ ★

موږ اضافي یو، خو نېکمرغي مو دا ده، چې دغه ټکی نه محسوسوو. «سارتر»

★ ★ ★

هېڅوک نه شي کولی، خپله آزادي خپل هدف وټاکي، په داسې حال کې چې د نورو آزادي خپل هدف ونه بولو. «سارتر»

★ ★ ★

ناپوهان نېکمرغه خلک دي، ځکه هېڅکله په دې نه پوهېږي، چې موږ په دې نړۍ کې څومره تنها او یوازې یو. «سارتر»

★ ★ ★

انسان په دنیا کې تنها او لاچاره دی، بېګانه او اجنبي دی، خو که چېرې خپل دغه حالت ته اندېښمن او مضطرب شي، نو د لاچارۍ بېګانګۍ او تنهایی احساس یې نور هم زیاتېږي. «سارتر»

★ ★ ★

مړینه کافي نه ده، باید پرځای ومرو. «سارتر»

★ ★ ★

له تا سره مینه بل څه نه دي، پرته له دې چې تا وادار کړم، چې له ما سره مینه وکړي. «سارتر»

★ ★ ★

یوازې په غوښتلو او اراده کولو باندې سړی نه شي کولی، قهرمان شي؛
د قهرمان کېدلو لپاره قهرمانه عمل پکار دی. «سارتر»

★ ★ ★

که چېرې په موږ کې دننه کومه پوهه، هوښیاري او معنا نه وي، نو د
باندې ټول شيان راته بې معنا او ناپېژاند ښکاري. «سارتر»

★ ★ ★

ځینې وخت یوه وړه بې صبري او ټنبلې ددې سبب کېږي، چې ټول هغه څه
له لاسه ورکړو، چې د زرگونو هلوځلو پر اساس مو لاسته راوړي دي.
«سارتر»

★ ★ ★

نړۍ ته راتلل او په نړۍ کې شتوالی، د انسان یو اساسي خاصیت دی.
«سارتر»

★ ★ ★

کله چې کوم ماشوم له بدبختۍ سره لاس او ګرېوان کېږي، تر هرڅه
لومړی د هغه کمزوری درک، دغه حالت او علت ته بې ځوابه شي.
«سارتر»

★ ★ ★

هېڅوک نه پوهېږي، چې د ستونزو او بحران په وخت کې وفادار خلک
کومې خواته مخ اړوي. «سارتر»

★ ★ ★

د خلکو له تصمیم پرته، د سبا تاریخ نه شوا ټکلولی. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې انسان مړ شي، بیا نو په نړۍ کې ورته «سبا» او «راتلونکی»
ارزښت نه لري. «سارتر»

★ ★ ★

هېڅ شی په نړۍ کې بې سببه نه دي پیدا شوي، ټولو موجوداتو هغه که
لوی دي او که واړه، په دې نړۍ کې یې ځانګړي ځای نیولی دی.
«سارتر»

★ ★ ★

د هر انسان په خويونو او عادتونو کې د نورو انسانانو خويونه او عاد تونه هم رابنکاره کېږي. «سارتر»

★ ★ ★

موږ يوازې هغه مهال د مرګ په فکر کې لوېږو، چې کله د ژوند له ستونزو او ناخوالو سره مخامخ شو. «سارتر»

★ ★ ★

ژوند چې څومره پوچ وي، په همغه اندازه مرګ د «نه زغملو» دی. «سارتر»

★ ★ ★

هرکله چې عقل او درک له انسان څخه سلب شي، د انسان ناوړه څېره راڅرګندېږي. «سارتر»

★ ★ ★

نيستي او نشتوالی، چې کله وروستي حد ته ورسېږي، نو په يوه داسې جنون او لېونتوب بدله شي، چې انسان ترخپل ستوني تېروي او له ځانه سره يې وږي. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې انسان پوچ شي او کله چې انسان بې حده ناهيلي شي، ترهرڅه د مخه ورته د «مينې او محبت» کلمې معنا وبايلي. «سارتر»

★ ★ ★

هرڅه پر خپل وخت ترسره کېږي، موږ بايد مخکې له مخکې له يوه کار څخه د پايلې تمه ونه لرو. «سارتر»

★ ★ ★

په انسان کې مخکې له مخکې د ښه والي او بدوالي داسې څه نشته، چې په هغو باندې پوهه او خبرتيا ترلاسه کړي، بلکې دا پوهه او خبرتيا ده، چې په هغو باندې ښه والی او بدوالی معلوموي. «سارتر»

★ ★ ★

ليکل يعنې عمل کول، يعنې تعهد او له خپلې آزادۍ څخه استفاده، مګر بايد خبر ووسې، چې له آزادۍ څخه غلطه گټه وانخلي. «سارتر»

★ ★ ★

نیستی همغه هستي ده، نیستی یو داسې شی ده، لکه هستي او یا لکه د هستی ضد، د نړۍ ټول شیان د خپل ضد شیانو سره رابطه لري او که چېرې دغه رابطه نه وي، هستي او نیستی به کوم مفهوم ونه لري.

«سارتر»

★ ★ ★

د یوه مایوسه انسان لپاره نړۍ پوچه او بې معنا اوږي او واړه حوادث ورته د غرونو په شان خپل دروندوالي نیسي. «سارتر»

★ ★ ★

د عمر له تېرېدو څخه چټک شی په ژوند کې نشته، خو څوک دې ته پام نه کوي. «سارتر»

★ ★ ★

که یو ملت د فاشېزم نړۍ لید ته غاړه کېږدي، راتلونکې به یې له فاشېزم پرته بل څه نه وي. «سارتر»

★ ★ ★

که چېرې کتاب په ښه ډول لیکل شوی وي، ضرر نه لري. «سارتر»

★ ★ ★

په ژوند کې داسې شیان شته، که چېرې مو یو ځل له لاسه ورکړل، بیا به یې هېڅکله تر لاسه نه کړو. «سارتر»

★ ★ ★

د انسان په ضمیر کې مخکې له مخکې د ښه والي او بدوالي فطري میل نشته، ښه والی او بدوالی انسان په ژوند کې زده کوي او وروسته خپل ځان ورسره جوړوي. «سارتر»

★ ★ ★

زما ټول کتابونه د یوه وږي ماشوم لپاره هېڅ ارزښت نه لري. «سارتر»

★ ★ ★

په ژوند کې زیات تصمیمونه شته، خو موږ باید ټول تصمیمونه ونه نیسو. «سارتر»

★ ★ ★

اگر یستنسپالیستان هېڅ وخت یو انسان په وروستی توگه نه تعریفوي، دا ځکه چې انسان تل د تعریف کېدو په حال کې دی.

«سارتر»

★ ★ ★

انسان د خپلې لارې په ټاکلو سره د ټولو انسانانو لارې ټاکي. «سارتر»

★ ★ ★

هېڅوک نه شي کولی، تر هغو وخته آزاد ووسي، ترڅو چې د نورو انسانانو آزاد یو ته احترام ونه لري. «سارتر»

★ ★ ★

د نویو جزیرو د کشف لپاره باید، د سمندر غاړو د پریښودلو جرئت ولرو، دغه نړۍ د دقت نړۍ ده، نه د قسمت. «سارتر»

★ ★ ★

موږ نه شو کولی، په هر کار باندې لاس پورې کړو، د هر شي او هر کار انتخابول سم نه دي، انتخاب په یوه معنا د «ممکن» معنا لري، په دې اساس هغه څه چې ممکن نه دي، بې انتخابي یا انتخاب نه کول دي. موږ تل کولی شو، په آزادانه ډول انتخاب وکړو، خو په دې باید پوه وو، که چېرې انتخاب ونه کړو، بیا موهم یو انتخاب کړی دی. «سارتر»

★ ★ ★

هېڅکله هغه ور مه ډېوه، چې نه پوهېږې، شاته یې څه تېرېږي. «سارتر»

★ ★ ★

«د کارت» چې کله غوښتل، د جسم او روح ترمنځ رابطه کشف کړي، له ستونزو سره مخ شو، دا ځکه چې د جسم او روح ترمنځ مشخصه پوله وجود نه لري. «سارتر»

★ ★ ★

دومره جرئت پکار دی، چې وکولی شې، هرڅه له لاسه ورکړې، ځکه یوه ورځ نه یوه ورځ هغه څه انسان له لاسه ورکوي، چې د ټول عمر په هڅه او تلاش یې لاسته راوړي دي. «سارتر»

★ ★ ★

زه تل کولی شم، په خپلواکه توګه انتخاب وکړم، خو باید پوه وم، که چېرې هېڅ انتخاب هم ونه کړم، نو په واقعیت زما دغه نه انتخاب هم یو انتخاب دی. «سارتر»

★ ★ ★

فکر زما د وجود یوه برخه ده، په دې اساس نه شم کولی، د خپل فکر مانع ووسم. «سارتر»

★ ★ ★

آزادي ددې لامل کېږي، چې انسان ته ددې فرصت ورکړي، چې د هغو باورونو د راپرځولو لپاره ګام واخلي، چې ټول عمر یې د هغه تر اسارت لاندې ژوند کړی. «سارتر»

★ ★ ★

ډاکتران، چارواکي، قاضیان او مذهبي مشران، نورو انسانانو ته په داسې نظر ګوري، لکه دوی چې پیدا کړي وي. «سارتر»

★ ★ ★

کومه فلسفه چې په احتمالاتو ولاړه وي او پر حقیقت باندې نه راڅرخي، پخپله ژبه خپل ځنګدن اعلانوي. «سارتر»

★ ★ ★

بشر تر هر څه وړاندې یوه «طرح» ده، چې په خپله ځان پالنه کې ځان بشپړوي. «سارتر»

★ ★ ★

حتیٰ که چېرې یو شخص له مور څخه فلج نړۍ ته راشي، نو که چېرې د سپورټ اتل نه شي، مسئولیت به یې په خپله غاړه وي. «سارتر»

★ ★ ★

یوازنی شی چې زما فکرونه مشغولوي، هغه دا دي، چې له ژوند څخه به د مرګ پرمهال زه ډېر یوازې وم. «سارتر»

★ ★ ★

تر ټولو زیات غمګین کسان هغه دي، چې تر ټولو زیات خاندني.

«سارتر»

★ ★ ★

انسان محکوم دی چې آزاد ووسي، ځکه دنیا ته په راتگ سره د خپلو کارونو مسئول دی. «سارتر»

★ ★ ★

موږ چې کله نړۍ ته راځو، په خپل ځان کې وجود لرو، خودا چې څه ووسو، دغه ټکي په هغو تصمیمونو پورې اړه لري، چې موږ یې د ځان لپاره نیسو. «سارتر»

★ ★ ★

مه پرېږدئ چې بېچیان مو وژاړي، ځکه باران هم غنچې له منځه وړي. «سارتر»

★ ★ ★

موږ ته د خپل ځان کشفونه، د نورو انسانانو د کشفونې او پېژندنې لامل هم کېږي. «سارتر»

★ ★ ★

کله چې غواړم یو حقیقت د خپل ځان په اړه ثابت کړم، باید له نورو خلکو څخه لیدنه او کتنه وکړم، نور وگړي زما د وجود لازمه دي، په دې توگه د ځان د پېژندنې لپاره، د نورو خلکو وجود هم لازم دی. «سارتر»

★ ★ ★

انسان محکوم دی، چې یوازې تصمیم ونیسي او محکوم دی، چې تل آزاد ووسي. «سارتر»

★ ★ ★

زه دین نه لرم، خو که چېرې مې غوښتی، د ځان لپاره کوم دین وټاکم، هغه به د شریعت لاره وی. «سارتر»

★ ★ ★

هغه څوک چې زیاتې خبرې کوي، کم کار یې له لاسه کېږي. «سارتر»

★ ★ ★

زموږ لپاره به هغه شی ښه نه وي، چې د نورو ټولو لپاره ښه نه دي.

«سارتر»

★ ★ ★

موږ باید د خپلې آزادۍ لپاره، د ټولو انسانانو آزادي په نظر کې ونیسو.

«سارتر»

★ ★ ★

انسان نړۍ ته په راتګ سره د ټولو هغو کارونو د ترسره کولو مسئولیت لري، کوم چې دی یې غواړي. «سارتر»

★ ★ ★

زمونږ لومړۍ خاصیت ژوند او شتوالی نه دی، بلکې عدم او نشتوالی دی.

«سارتر»

★ ★ ★

څه شی چې زموږ لپاره ښه دي، د نورو لپاره هم ښه دي. «سارتر»

★ ★ ★

د بلوط دانه پرته له دې چې د بلوط په ونه بدله شي، بله لار نه لري.

«سارتر»

★ ★ ★

دا انسان دی، چې د خپلو اعمالو چوکاټ «باید» مشخص کړي.

«سارتر»

★ ★ ★

یو انسان مخکې له دې چې په یوه زړور، یا ډارن، یا مسیحي، یا محامظه کار او یا سوسیالیست بدل شي، شته والی او وجود مومي. له دې مخکې یوازې په انسان کې ده، چې وجود پر ماهیت باندې مخکې والی لري؛ موږ شته یو او مخکې له دې چې په هرڅه بدل شو، خپلواک یو. «سارتر»

★ ★ ★

یو انسان هغه مهال د زړه تنګۍ احساس کوي، چې د ټولو شیانو وجود په نړۍ کې تر اندازې زیات او اضافه وويني. دغه اضافه والی انسان نه یوازې په چاپیریال کې احساسوي، بلکې د خپل وجود دننه یې هم احساسوي. «سارتر»

★ ★ ★

ولې یو سړی ډارن او بې کفایتۍ دی، دا ځکه چې هغه پخپله د ځان لپاره د ډار او بې کفایتۍ تصمیم نیولی دی. «سارتر»

★ ★ ★

احساسات مخکې له دې چې د یوه ځواک په توګه زموږ وجود سر تر نوکه
ونیسي، د چال چلند یوه نمونه ده، چې منلې او راخپله کړې مو ده.

«سارتر»

★ ★ ★

ټول وخت بډایان له بېوزلانو سره پېغور وزمه همدردی ښیي. «سارتر»

★ ★ ★

زموږ ټولو دا غوښتنه ده، چې آزاد او مسئول ژوند وکړو. «سارتر»

★ ★ ★

هر څوک کولی شي ووايي، غواړم یو اوچت لوبغاړی، لوی عالم او یا لوی
عاشق جوړ شم، خو له بده مرغه، دا هر څه یوازې په الفاظو کې وي.

«سارتر»

★ ★ ★

ارزښتونه زموږ له اعمالو څخه را لوزي، هماغه ډول لکه کوم وخت چې په
باغ کې قدم وهو او زموږ په راتګ سره مرغان له ونو لوزي. «سارتر»

★ ★ ★

د انسان لپاره تر خپلو اعمالو ورهاخوا، نور اسرار او رازونه هم شته.

«سارتر»

★ ★ ★

موږ آزاد یو، خو په عین وخت کې له خپلې آزادۍ څخه وېره هم لرو.

«سارتر»

★ ★ ★

زموږ آزادي له دغه حقیقت سره تړلې ده، چې هېڅکله نه شو کولی، له
هغو پوهې او خبرتیا څخه ځان وژغورو، چې زموږ له هستۍ او شتوالي
سره تړاو لري. «سارتر»

★ ★ ★

په نړۍ کې له هغو هدف څخه پرته چې موږ یې ټاکو، بل هېڅ هدف نشته.

«سارتر»

★ ★ ★

انسان هغه مهال د نورو په حق او اختیار باندې هم پوهېږي، کله چې
خپل ځان د نورو انسانانو په حضور کې احساس کړي. «سارتر»

★ ★ ★

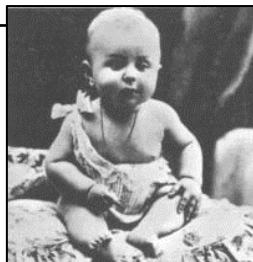
په دغه نړۍ کې د انسان مسئولیت تردې زیات دی، لکه څنګه چې دی
فکر کوي. «سارتر»

★ ★ ★

سارتر په انټورونو کې

«سارتر د ۸ میاشتو
په عمر»
سارتر له ماشومتوب نه
ترخوانی پورې

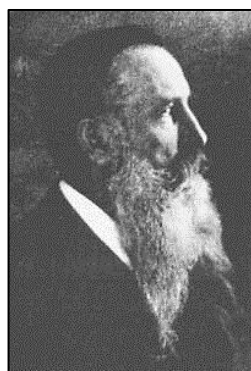

سارتر په خوانۍ کې

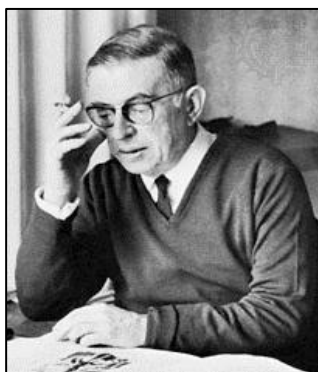

سارتر او دوښوار په ۱۹۶۰م کال د کیوبا د چریکو جگړو له رهبر
«چه گوارا» سره د خبرو په حال کې

د سارتر مورني نیکه
«شارل شوايتزر»

سارتر او سیمون دوئوار

سارتر او سیمون دو بوآر په کتابتون کې

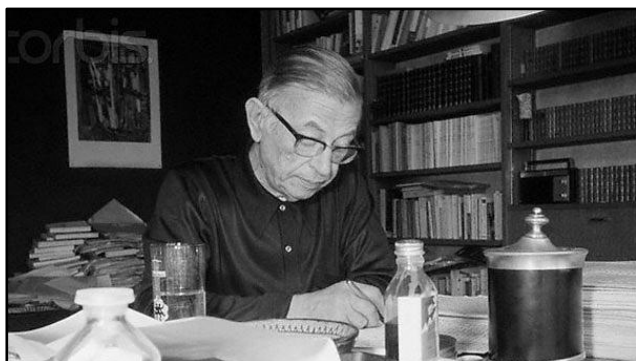
مارتین هایدگر

سارتر په زړه پورې کپې

سارتر د مطالعې پر مهال

سارتر د پلي تگ پر مهال

سارتر د وينا پر مهال
له سارتر څخه د خلکو استقبال

سارتر اود خلکو استقبال

د سارتر ملگری
«البرې کامو»

د سارتر قبر
چې تر څنگ یې د سیمون دووار قبر هم ښکارېږي

سرچینې:

- ۱: اګزیستنسالیسم و اصالټ بشر، نویسنده: ژان پل سارتر، ترجمه: دکتر مصطفی رحیمی
- ۲: کلمات، نویسنده: ژان پل سارتر، ترجمه: حسینقلی چراهرچري
- ۳: ادبي څېړنې، لیکوال: څېړندوی محمد صدیق روهي
- ۴: مکتبهای ادبی، جلد ۲، مولف: رضا سید حسینی
- ۵: بیګانه، نویسنده: البرت کامو، ترجمه: جلال آل احمد و علی اصغر خبره زاده
- ۶: تهوع، نویسنده: ژان پل سارتر، برگردان: امیر جلال الدین اعلم
- ۷: هستی و نیستی، نویسنده: ژان پل سارتر، ترجمه: عنایت الله شکیبپور
- ۸: خاتنې شماری، پوهاند ډاکتر بهاول الدین مجروح
- ۹: اوسني لیکوال، مولف: عبدالروف بېنوا
- ۱۰: نسیم معرفت، تالیف: سعید ارزمي
- ۱۱: بزرگان چه گفته اند؟، مولف: حبیب شاملویی
- ۱۲: نوې شاعري، مولف: ډاکتر حنیف خلیل
- ۱۳: گنجینه سخن، گردآورنده: جمشید محبوبی
- ۱۴: دور بېنمو تول، لیکوال: عبدالغفور لېوال
- ۱۵: لټون، د غني خان کلیات، د زییر حسرت په زیار
- ۱۶: زندګینامه ی معروفترین دانشمندان و مخترعان جهان، محمد مسعود مولیایی
- ۱۷: اندیشه های مردان بزرگ، تالیف و ترجمه: مهرداد مهرین
- ۱۸: د شعر درناوی، لیکوال: محمد اکبر کرگر
- ۱۹: گفته ها و نکته ها، محمد شریفی، بارانه عمادیان.
- ۲۰: د گوربت مجلې په دویمه ګڼه کې داستاد اسمایی مقاله، ۱۳۸۱ هـ کال.
- ۲۱: تاریخ فلسفه، نویسنده: ویل دورانت، ترجمه: عباس رزیاب
- ۲۲: فلسفه د جنون او جانان، لیکوال: سیدعابدجان، سریزه دامین الله دریغ
- ۲۳: فلسفه څه ده؟ لیکوال: عبدالرحیم ډرانی
- ۲۴: فلسفه، مؤلف: محمد نادر ایوبی
- ۲۵: ادبیات او دانسان نننۍ نړۍ، لیکوال: محمد اکبر کرگر
- ۲۶: سارتر، نویسنده: فلیپ مالکوم و الرتادی، مترجم: روزبه معادی
- ۲۷: دادب د تیورۍ اساسونه، دویم چاپ، مولف: سرمحقق دوست شینواری
- ۲۸: fa.wikipedia.org
- ۲۹: www.google-search.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library